Розділ 4 “Таємничий незнайомець”

Весь цей час, коли я дивилася в їхню сторону редклієць, щось дуже тихо говорив генералу Нуртіну, а за якихось кілька секунд вони вийшли із королівської зали.

Видно я задивилася на них, бо раптово хтось на мене наштовхнувся. Обернувшись, бачу, як на мене з скоса витріщаються дві пари зневажливих очей.

– Чого ти тут встала, як вкопана? – зашипіла, немов змія жінка.

– Іди звідси, і не мішайся під ногами, – буркнув чоловік.

Нічого не сказавши, я просто обхожу їх та інших, аби не бути затоптаною серед танцюючих людей. Мені не потрібно багато зусиль аби не помітити їхні обурливі погляди, які вони кидають мені вслід, що було чітким доказом, що вони бачили всю цю сцену.

Коли все-таки я дістаюся до вільного місця, де нікого немає. І все, що мене зараз турбує це аж ніяк наказ про безпеку редклійців, а це те, як догнати генерала Нуртіна, і добряче заїхати йому кулаком по його самовдоволеній пиці. Але на жаль це залишиться моєю нездійсненною мрією.

Тут в Табелі редклійці могли робити все, що їм заманеться, і вони про це прекрасно знали, і користувалися цим положенням. Король мав вже давно дізнатися, що людину з його королівства, вбив генерал Нуртін. Але я більш ніж впевнена, що король Ґаріхтон зам’яв це діло, як і попередні. Він відмовлявся бачити, те як його народ страждає під натиском жорстокості з боку Імперії Редклії. І це не відбувалося не тільки в нашому королівстві, а й інших також. Всі люди, яким вдалося врятуватися, і вціліти після відкриття порталу, і продовжували виживати в своїх королівствах, це не заважало Імперії Редклії, яка була за цілим океаном, встановити тотальний контроль над всіма королівства в Онірії. І на це була вагома причина, по якій всі королівства дозволяли це. Я була зовсім маленькою, і не пам’ятаю, коли в темні часи — юканійці панували, і вселяли жах в Онірії на протязі багатьох століть. І саме Імперія Редклія першою почала повстання, і повалила тоталітарний та диктаторський режим Зниклого Королівства. І по словах самого Імператора після Чорної Війни всі королівства були зобов'язані Імперії всім.

– Ти дивилася на нього так, немов хотіла вбити його самим ж поглядом, – тихо мовив голос.

Френк Волтон став поряд зі мною. Я заставила себе непорушно стояти на місці.

– З чого ти це взяв? – подивившись на Френка, злегка посміхаючись, хоча всередині в мене все палало вогнем.

– Це було легко не помітити, – знизив плечима чоловік, дивлячись сторону, куди пішли редклієць та генерал Нуртін. – Я побачив Нуртінове обличчя. Що ти йому такого сказала, що він став злий?

– Нічого такого, що могло зачепити його гордість, – відповідаю, зважившись поглянути на Волтона. В одній руці він тримав склянку з якоюсь випивкою.

– Обережно Ґрейвун, – обачно мовив той, – чи ти вже забула, що може зробити король за

такі слова?

– Та не переживай ти так. Я просто сказала йому, то, що вважала за потрібне.

Я саме вже хотіла відійти від нього, як раптом чоловік мене тихо окликує:

– Простеж за ними.

В запитальоному погляді повертаюся на нього, надіючись, що він пожартував. Але по Волтоному погляду було видно, що той не жартував. Я важко видихнула.

– Ти серйозно, Френку? Я думала, ми повинні бути тут, як звелів король, – я предала своєму голосу звичної байдужості, хоча насправді це було не так. Я не хотіла йти. – Чому це раптом я маю простежити за ними?

Ми були майже рівні зростом, але все-таки він був вищий за мене на пів голови. Сам Френк був худий, з коротко підстриженим волоссям, а сірий костюм, який він вдів злегка був за великий.

– Нам король наказав оберігати їх від небезпеки, отже ти маєш піти за ними, щоб впевнитись, що з ними все буде добре.

– Повір, вони сама – невинність, ніхто дурний ніколи на них не нападе.

й самі не є невинні.

Френк нічого не відповів.

Для мене до сих пір було абсурдний наказ короля Ґаріхтона, пильнувати їхню безпеку.

– Чому б тобі самому не піти за ними? – підозріло мовила я.

Френк Волтон був правою рукою Урсуса Жольда, і мене бісило, що він може роздавати мені накази.

– Вважай це простою перевіркою на твій самоконтроль, – просто відповів Френк, відпиваючи з кришталевого бокалу, не спускаючи з мене своїх карих очей. – Але, якщо не хочеш йти самою, гаразд.

Він подивився кудись в сторону. Я простежила за його поглядом, і моє обличчя набурмосилося ще більше. Кілька метрів від нас стояла Натільда Квін, яка весело щось щебетала з якимись чоловіками. Від її противної усмішки в мене в горлі виник клубок нудоти.

– Я можу попросити її піти з тобою…

– Не треба, – гаряче випалила я. Я нізащо не хотіла б піти саме з нею.

Я нахмурюю брови, повертаючи погляд до незворушного Френка. В мене не залишається іншого вибору, і видно Френк це помітив, і мовив:

– Постарайся бути не помітною. Пізніше доповіш мені, а тепер йди за ними, і зроби так, аби ніхто тебе не помітив.

– Ти досі мені не довіряєш, – утверджую, як факт, перед тим, як Френк Волтон пішов геть, а мовчання між нами було красномовне відповіддю.

Ще якусь мить проклинаю все і вся, і вже тоді безшумно скрадаюся до виходу. Всі зайняті святкуванням, отож ніхто не побачив, що я пішла. Звісно це не стосується інших членів Тінів, які я більш ніж впевнена, помітили, що я покидаю приміщення.

Залізні двері захлопуються за мною, і я метаю голову в різні сторони з думкою, куди могли подітися ці двоє. Але довго шукати мені не довелося. В дальньому кінці освітленого коридору, я побачила дві постаті, і почула голоси. Повільно стала прокрадатися коридором. Генерал Нуртін та інший редклієць стояли біля сходів, щось між собою говорячи на підвищених тонах, але шум з королівської зали заважав розібрати їхні слова. За мить, вони стали спускатися сходами вниз. Я дочекалася моменту, до поки вони зникнуть, і сама підійшла ближче й стала спускатися мармуровими сходами вниз, на нижні поверхи, де все менше просочувалося денне світло. Я одразу зрозуміла, що ми стали спускатися в підземелля замку. Де-не-де на стінах висіли смолоскипи, які освітлювали шлях. Атмосфера стала все більш нагнітаючою, коли звуки святкування загубилися позаду моєї спини. Єдиними звуками стали мої тихі кроки та відлуння розмови генерала Нуртіна та редклійця. Крім мене та них нікого не було. Якби я не знала, що люди були десь неподалік, то б подумала, що цей замок був покинутий.

Ми все нижче й нижче опускалися вниз, а за тим, йшли по звивистих кам’яних коридорах. В цій частині замку, я ще не бувала. Я не втрачала пильністьі, і за кожним поворотом я зупинялася, щоб на всякий випадок вони мене не помітили. Звернувши за черговий поворот, я прослідкувала, що вони дійшли до кінця напівосвіченого коридору, і зайшли в останні дубові двері.

Я замислююся, чи вони настільки безпечні, що ні разу в них не виникало бажання пересвідчитися, чи за ними ніхто не стежить? Вони прекрасно знали, що я підслухала частину їхньої розмови.

Я замислююся. Можливо це пастка, і вони вже давно помітили, що я за ними по п’ятах. Завмерши на місці, прислухаюся чи не чути ніяких звуків за моєю спиною, і за цими дверима, де вони увійшли.

Нічого.

Безшумною ходою скрадаюся до дверей. Тільки зараз помічаю, як серце шалено калатає в моїй грудях з кожним моїм кроком до дверей. Якщо я пропущуся найменшої помилка мені – кінець.

Ставши перед дверима, моя рука завмерла над клямкою. Спочатку я подумала, що це мені просто почулося, але ні. Несподівано розвертаюсь, коли по кам’яній підлозі відлунням відбиваються тихі кроки. Прислухаючись до них, нервово зазначаю, що кожною секундою, цей хтось стрімко наближаються сюди.

В мене охопила паніка. Повертатися назад було пізно, а дивлюся по сторонах не було інших дверей, крім тієї біля якої стояла я.

З кожною секундою серце ще сильніше почало битися. В скронях почало пульсувати, від жахливого усвідомлення, що мені нікуди ховатися. Залишаються тільки ті двері, за якими можуть стояли генерал Нуртін і редклієць. Але кроки, які ставали гучнішими лякали мене

більше. Чим ближче вони ставали, тим жахливим потрясінням ставало, то, що це не одна пара кроків. Той хто сюди йде, він не сам, а з кимось. Вони вже зовсім близько, залишається лише цей поворот, і вони побачать мене.

Чорт.

Чорт.

Чорт.

Що ж мені робити?

Я відчуваю, як маленькі крапельки поту стікали з помоєму чолі.

Потрібно ворушитися, тому що єдине, що в мене залишається це – зайти в ці довбані двері.

Збираючи всю свою сміливість, я максимально тихо прочинаю двері в очікуванні зустрітися з редклійцями. На благо двері не скриплять, і нікого в темному проході не було. Швидко закриваю двері за собою. Жмурюся від непроглядної темряви. З сусідньої кімнати долинало тьмяне світло, і чулися приглушені голоси.

Заставляю себе ворушитися, бо по заду кроки майже наблизилися до дверей. Швидким кроком я потрапляю в приміщення, і ховаюся за відступом в стіні, коли в ту саму секунду двері відчиняються, заливаючи кімнату світлом смолоскипів, де за мить знову настає морок. Я не бачу хто зайшов, але чую, як пара кроків направляються в ту саму освітлену кімнату.

Мені сильно повезло. Видно вони мене не помітили. Адреналін бушував в моїй крові, а серце стукотіло.

– Я бачу вам вже доповіли Ваше Величносте, – брезгливим тоном озвався генерал Нуртін.

– Мені розповів один з твоїх людей, – цей голос, він належить королю Ґаріхтону.

Я розгубилася. Король тут? Це було дуже дивно. Тоді навіщо Френк сказав, щоб я простежила за цими двома, якщо король й так буде знати, все що я пізніше доповім? Може король знає, що я тут, і просто перевіряє мене? В любому випадку, мені краще не висовуватися, щоб підтвердити свою здогадку.

– Ви не відправили повідомлення Імператору? – запитав король.

– Вже відправили, – відповів голос, в якому я впізнала молодого редклійця, який підійшов тоді до мене та генерала Нуртіна. – Як я і говорив раніше не було сенсу чекати, а просто позбавитися від цієї нечисті, коли в нас була така можливість, і не було б ніяких зараз проблем. Ми дали їй забагато часу, і тим самим дали їй змогу отямитися та втекти.

Їй? Про кого вони говорять? Про, яку нечисть йде мова? Може це і є та небезпека про, яку нам говорив раніше король, щоб ми охороняли редклійців від неї? Я сильніше прислонилася до стіни, щоб краще їх почути.

– Легко тобі це говорити, але в нас угода, якщо ти не забув, – почав говорити король, – і ви всі знаєте, що ми домовилися з вашим Імператором, поки що *цього* не робити. Я переживаю за своє королівство. Коли прийде час тоді…

– Заткнись, – не встиг король договорити, як холодно перервав невідомий власний голос, якого я раніше не чула. Навіть через стіну в мене пробігли мурашки по шкірі.

В мене щелепа відвисла.

Мені це справді це не почулося чи він наказав королю – заткнутися? Та якщо б це хтось сказав королю такі слова його б вже тут же вбили. Звичайні люди б ніколи не посміли сказали таке йому в лице. Єдині хто дозволяв так з королем говорити це – редклійці. І це без будь-якого сумніву був хтось із них. Іншої догадки мені годі було шукати.

В якийсь момент повисла напружена тиша. Я би все віддала, аби подивитися на відображення лиця короля.

– Якщо ти ставиш під сумнів наш план, королю, що ж, – почувся короткий смішок, але в голосі не було жодної радості, – ти можеш, прямо зараз розвернутися і піти, але знай, що в цю саму секунду, ти можеш втратити не тільки своє королівство, а й те, чим ти так, як думаєш володієш.

– Вибачте, ви не так мене зрозуміли, – почав поспішно виправдовуватися король Ґаріхтон, – я просто хотів сказати, що потрібно дочекатися до того моменту, щоб все вийшло, як ми задумали, аж тоді можна завершити, то що ми почали. Зараз не варто цього робити, ти й сам знаєш чому. Я нічого не маю проти вашого плану.

– Вот і чудово.

– Але це не міняє того факту, що цій істоті вдалося втекти, – обурливо зазначив

– Я розумію ваше невдоволення генерале Нуртіне, – мовив спокійно голос, – але ми маємо розуміти, що їй не вдалося так просто від нас улизнути. Хтось їй допоміг.

Я не до кінця розумію про що вони говорять. Але тепер точно можу сказати, що редклійці прибули в королівство Афідії не просто, щоб ми захищали їх. Когось вони тут шукали. Аде було, ще, щось чого я не могла осягнути.

Я напряглась. Невже в королівстві з'явилася якась небезпека? Цьому не можу повірити. Вона може існувати хіба, що за межами королівства. Можливо вони говорили про епікіндінів. Не один раз я чула, як проходила повз вулицею, як люди запитувалися однин одного: чи настане колись такий день, коли ці монстри зникнуть з нашого світу? Тож про кого конкретного вони говорять я не можу сказати напевно.

– Король, чи ти не помітив дивних знаків, після його вбивства? – запитав незнайомець.

– Ні. Після того, як він помер мої люди не помітили нічого.

– Хм. Якщо так, то підкрадується сумніви чи вона тут дійсно була…,

– Була, – різко перебив генерал Нуртін. – Ця нечисть була тут.

– Гаразд. Виконуємо, то, що доручив нам імператор й надалі, – продовжив говорити холодним голосом незнайомець.

– Добре, – покірно мовив король Ґаріхтон.

– Я так розумію ми закінчили? – запитав генерал Нуртін.

– Думаю, що так, – відповів холодний голос. – На цьому все, можете повертатися до своїх справ.

Всі, як покоманді пішли в сторону виходу. Коли вони проходили повз мене я з жахом затамувала подих, будучи готовою до того, що вони мене помітять. Але нічого не сталося. Захлопнулися двері, і я залишилася сама в напівмороку. Після десятихвилинної тиші, я наважилася нарешті покинути свій сховок. Вийшовши, я рушила до дверей.

Потрібно вибиратися з цього місця, поки хтось сюди не повернувся. Я майже добралася до дверей, коли…

– Я вже думав йти за тобою, – ехом пролунав холодний голос в кімнаті.

Я здригнулася, і перелякано метнула погляд назад. В тій дальній кімнаті дальше горіло світло, але нікого перед собою я не побачила. До мене не одразу дійшло, що це був той самий голос, який заставив закритися короля. Так значить весь цей час він був тут? Від цього усвідомлення мені в душі похолоднішало.

– Не можеш мене знайти?

Я повільно попятилась до дверей, не перестаючи озиратися навсібіч, але, як і раніше абсолютно нікого я не бачила. Голос був, мов неподалік, а, наче й ні.

– Я тут, – пролунав голос прямо під моїм вухом. В цю саму секунду рвучко обертаюся, але там – нікого. Самі лише двері. Я можу запросягтися, що відчувала чиєсь дихання на своїй шиї.

– Боже, – шепочу я, на ходу дістаючи свій кинжал з ніжон, і виставляю перед собою, стаючи в захисній позиції. Я готова в любому випадку. Готова прийняти бій. Я неспішно роблю кроки до виходу.

– Ти справді думаєш, що твій жалюгідний кинжальчик чимось тобі допоможе? – хтось ліниво цокнув язиком. – Не цього я очікував від славетно нахвалених вбивць з Тінів.

Нервово ковтаю. Не встигаю дійти до дверей, як і з темноти на моє плече падає важка рука. Коли я хочу націлитися на невидимого нападника кинджалом, як моє зап'ястя перехоплюють, і сильно жимають. Мій кинджал вислизає, і з дзвоном падає десь на підлогу. Я саме збиралася зробити випад ногою, як раптом…

– Занадто повільно, – пролунав лінивий голос наді мною.

Наступної миті я боляче впала спиною долілиць. Я стиснула щелепи, аби затамувати свій крик.

– І куди ж ти намірилася так швидко піти?

Боковим зором бачу темну тінь, яка стояла біля мене.

Насилу я все-таки встаю, схопившись за правий бік, який нив тупою біллю.

– В тебе будуть проблеми, – крізь зуби процідила я, вдивляючись на темну постать в чорному

плащі, яка дивиться на мене зверху вниз.

– Ну чого ти так? – я могла поклястися, що побачила на його лиці самовдоволену посмішку.
– Не так я представляв, що в наше перше знайомство ти захочеш проштрикнути мене своїм кинджалом.

Я уважніше придивляюся до темної постаті. До його обличчя. Мене охопив нечуваний жах. Навіть через темряву я не могла забути його лиця. Я не можу повірити в це, і думаю, що це просто мені тільки мариця. Але того кого я бачу перед собою, я не можу спутати ні з ким іншим. Я вже бачила його не один раз.

Це він. Вперше його побачила у «Веселому Батільдо Ґонг» разом з Камілою.

Він стояв біля дверей, загороджуючи мені шлях до втечі. Його сині очі проникливо дивляться на мене зверху вниз. Я б могла заприсягтися, що на секунду в непроглядній пітьмі його очі небезпечно зблиснули. Його біла сорочка злегка відкрита, і я стримаю бажання, аби не упустити свій погляд нище ключиці.

– Це не перше наше знайомство. Я тебе бачила вже раніше, – пробурмотіла я.

– Та ну і де ж? – ледь помітна напівусмішка з'явилася на його лиці.

– Ти сам знаєш прекрасно де, – невдоволено мовила. Я знала, що він спеціально мене дразнив.

– Ти називаєш кілька перекиданних поглядів вже можна вважати знайомством?

– Чого тобі треба від мене? – хмуро запитую.

– Однозначно багато всього.

Від цієї дивної відповіді я завмерла, не розуміючи, що він має на увазі.

– Може ти просто відійдеш в сторону і заберешся з мого шляху?

– Після того, як ти мені скажеш, що ти тут робила, – спокійно відповів той, схрестивши руки на широких грудях.

– Я просто… була не далеко, і почула чиїсь голоси, тож вирішила прийти сюди, – затинаючись промимрила я, проклинаючи свою невпевненості в своїх словах. Я знала, що моя відмовка була паскудною.

– Цікаво, – хлопець схилив голову на бік, не перестаючи усміхатися. – Ти прийшла, щоб просто підслухати?

Я знала, що він мені ні краплі не повірив.

– Що ти тут робила? – повторює своє питання він, зробивши крок в мою сторону.

– Я вже тобі сказала, – позадкувала назад, і наткнулася об стіну. Але тікати не було нікуди.

– Звідки ти? – не відриваючи від мене очей, продовжував задавати питання хлопець.

Я вдивлялася в його обличчя.

– Ти жартуєш з мене?

– Аж ніяк, – стенув він плечима.

– З королівства Афідії, а я так розумію, що ти з Імперії?

– Так, – зупинившись в метрі від мене, брюнет став зацікавлено роздивлятися мене. – Ти не видаєшся такою якою я собі уявляв.

– Якою саме?

– Безжальною вбивцею, яку я тільки міг представити.

– Не називай мене так, – огризнулась я.

Він здивовано підняв чорні брови.

– То ким ти себе вважаєш, якщо не вбивцею? – його очі злегка звузилися. – По словах короля, тоді в тронній залі ти, і твої товариші вбивали не раз.

Мене огорнула досада. Він вірно підмітив. Але я ніколи не хотіла стати вбивцею.

– В тебе, що немає інших справ, щоб тратити на мене час? По вашій розмові, мені стало ясно, що у вас достатньо своїх проблем, – обурливо висловлююся, сильно стиснувши руки в кулаки. Мені однозначно не вийти звідси без бійки.

– В мене предостатньо часу, щоб виділити його тобі.

– Ну, якщо так, то про кого ви говорили? Хто це “вона”, яку ви так боїтеся?

На його обличчі повільно спала усмішка, а його сині очі стали холодними, як лід.

– Це не твоє діло.

Не встигла я відповісти, як він скорочує між нами відстань, і між нами залишилося кілька сантиметрів.

– Я здивований, – з його очах миттю зник той мороз, а вуста скривилися в глузливому вищері.

– І чим же?

– В нас в Імперії рідко зустрінеш таку своєнравну дівчину, таку як ти. Ти сама навчилася битися чи хтось тебе навчив?

– Я в Тінях, якщо ти не забув.

– Звичайно. Але я знаю, що в Тіні, Урсус Жольд не набирає кого попало. Ти мала в когось навчитися володіти навиками вбивці.

Звісно мене дехто навчив, і при згадці про цю людину, мною оволоділа глибока ненависть, але стараюся зберегти безпристрасний вираз обличчя.

– Ти правий, мене навчили битися, – зло випльовую.

– І хто ж?

– Може я тобі краще покажу на, що здатний цей жалюгідний кинджал? – безапеляційним тоном говорю.

– Ну, – протягнув він, – якщо тобі сподобалося, як минулий раз я тебе вдарив? Що ж спробуй, – сказав він так, наче був впевнений, що моя спроба атакувати його є даремною.

– Ти занадто самовпевнений.

– Я завжди впевнений в собі, і ця впевненість дає мені змогу перемагати.

Завжди є впевнений в собі? Що за дурість.

Зненацька, він робить крок в мою сторону, остаточно заганяючи в його лебата. Я часу не трачу, і моментально виставляю кинджал в кілька сантиметрів від його обличчя, і тоді він зупиняється. Але він навіть не відсахується, дивлячись байдужо на зброю, а потім переводить погляд синіх очей на мене. Він є набагато вищий за мене, і доводиться закидати голову назад.

На відмуну, як до того генерал Нуртін був зі мною поруч, мені було бридко стояти поруч з ним, але поряд з цим таємничим хлопцем все було інакше. По якійсь невідомій мені причині, він мене не відштовхував.

Не можу не погодитися, що його тіло й справді віддзеркалюється вродливістю. Люба інша дівчина сказала, те саме, але звісно в голос я цього не скажу, щоб не задовольнити цього засранця.

Я не помічаю, що починаю важко дихати, а рука, яка тримала кинджал почала трястись. Таке відчуття, що моє серце перестало битися. Я стараюся не показувати, що мені не страшно поряд з ним, і триматися так, щоб не було видно, як мої ноги стали, немов ватними.

– Мене це не зупинить, – каже очевидно річ, яку я і він знав прямо мені в обличчя, усміхаючись, немов ця сцена його забавляла.

Зненацька він повільно підняв свою долоню, приготувавши, як я підозрювала здійснити свої слова в реальність. Але замість цього, на моє здивування, він обережно поклав свою долоню на мою щоку. Якийсь час я просто завмерла на місці, і забула таке відчуття, як дихати. Якийсь час ми просто мовчимо, і дивимося один на одного.

Але це не тривало довго. В його погляді, щось перемінилося. Хлопець різко забрав свою долоню, залишаючи на моїй щоці теплий слід. Усмішка зів’яла, а сині очі стали знову холодними. Вираз лиця став водночас похмурим та сумним. Я була більш ніж впевнена, що він над чимось роздумував.

– Тобі краще піти, і поскоріше, – вся легкість розмови, з якою він зі мною розмовляв – зникла. На зміну його грайливому тону прийшла серйозна рішучість. Що сталося?

І тоді я зрозуміла чому. Я не одразу почула кроки, які направлялися сюди.

– Як тільки я вийду, через кілька хвилин ти маєш покинути це місце, – беззаперечним тоном каже він, але на секунду його серйозне лице пом'якшується, і він м'яко каже, – надіюся, ми вже скоро зустрінемося.

А за тим, хлопець відсторонюється від мене, і з небаченою швидкістю опиняється біля дверей. Але перед тим як піти, він забирає той самий великий меч, який був на тумбочці, яку я не помітила через темноту.

– Старайся не знаходити собі проблем, – сказав так тихо, що могла почути тільки я.

Відчинивши двері, він вийшов. Я мельком побачила чиюсь тінь, яка доходила до дверей.

– Де ти був Алане? Інші вже довгенько пішли, – весело сказав голос, який я перший раз чую.

Алан?

Вот значить, як тебе звати.

Звуки кроків ставали все тихішими, допоки зовсім не стихли. Я дочекалася моменту, і відчинивши двері, проходжу швидким кроком по кам'яному коридору, нервову прислухаючись до кожного шороху з надією почути, що нікого поблизості немає.

В мої наміри не має знову когось зустріти. На сьогодні це було більш, аніж достатньо.

В мене виникло багато запитань, які крутилися в голові, які при зустрічі з Камілою, я маю їй задати.

А конкретно. Як саме вона пов'язана з тим таємничим Аланом?

Зовсім скоро я це дізнаюся.

Розділ 3 “З тих країв”

– Я так зрозуміла ти завітала до мене не надовго, внучко? – хрипким голосом озвалася бабця Аґалія, позаду мене.

– Так, – стиха промовила я, не відриваючи погляду від вікна та спостерігаючи за зграю голубів, які чистили пір’я на сусідньому будинку. Надворі вже почало просвідчуватися, але на небі скупчилися похмурі хмари, і це підказувало, що невдовзі мав настати дощ.

Всю ніч я вешталася Табелою, щоб відволікти свої думки, від того, що сталося в барі. Але не сильно воно й допомогло. Я досі відчувала тривожність, яка осіла в моїй душі.

Через короткий обмаль часу проведені на місіях, я не могла часто зустрічатися зі своєю бабцею Аґалією, так як би мені хотілося. Я була єдиною годувальницею в нашій сім’ї, але цих грошей нам ніколи не вистачало. Через свій похилий вік бабця Аґалія не могла заробляти грошей, крім того, щоб сидіти в хаті. Не можу навіть представити, що вона зараз відчуває. Цілими днями бути самій в будинку, і ні з ким й словом не обмовитися. Не те, щоб вона не могла вийти. Звісно вона може пройтись кудись прогулятися, але це великий ризик. Ризик для її здоров'я.

Це сталося кілька місяців тому, коли самого ранку я прийшла до бабусі, саме тоді, коли в мене з’явився один вихідний, щоб подивитися як вона поживає. Очікувала, що ми чудово проведемо час разом. Але я застала жахливу картину, коли зайшовши будинок, знайшла непритомну бабцю у своєму ліжку, одна її нога звисала з ліжка, наче вона намагалася піднятися. Її очі були підвідкриті, і дивилися кудись в далечінь, а губи самі злегка ворушилися. Вона зовсім не подавала ніяких признаків життя. В той момент я сильно перелякалася. Кілька довгих секунд не могла прийти до тями, але сполохнувшись почала гукати її. Але не почула ніякої відповіді.

Я миттю вилетіла з будинку на допомогу. На той момент в мене ще вистачило якраз потрібна кількість срібних монет, щоб заплатити місцевому цілителеві, щоб той прийшов сюди й допоміг. Кілька марних спроб стукання в двері цілителя не дали жодного результату, я вже зневірилася, що хтось мені відкриє, і була готова шукати когось іншого, як раптом двері злегка підвідкрилися, і з них визирнув худорлявий чолов'яга сорока років. «Скоро прийду», – сухо сказав він, і заченив перед моїм носом двері. Він жив на сусідній вулиці, але прийшов аж за півгодини. Я була на нервах, весь цей час бабуся була непритомна, і я нічим не могла їй зарадити, тож дивилося чекати. За ці пів години я почувалася паршиво як ніколи в житті, від можливості нічим допомогти. В голос, я встигла вилаяти цього телепня, різними можливими непристойними словами. Ну коли він все-таки прийшов, я стрималася притримати свою лють, щоб не вбити його прямо на місці.

Коли цілитель її мовчки оглядав, і весь час шикав, аби я перестала говорити. Для мене це тривало, немов ціла вічність. Пізніше старий сказав, що це невідома хвороба, тож ліки до неї ще не знайшли, а можливою причиною цього вірусу могло слугувати слабкість організму в похилому віці. По його словах, хвороба з'явилася навіть в декількох інших старших мешканців міста. «Якась інфекція бушує», – мовив він. – «Я вже бачив таке раніше, тож провали в пам'яті та забудькуватість, які будуть проявляться – це лише перші признаки

хвороби, а далі стане, ще гірше, але можеш не переживати. Інфекція не загрожує молодим людям.» - Байдужо сказав старий, складаючи інструменти назад, наче це якось могло заспокоїти мене. Ба більше того мене пройняла зневіра, коли цілитель сказав, що є дорогі препарати, які призупиняють хворобу, але коли я почула суму в мене челюсть відвисла.

– Сто тисяч срібних монет за одну ін'єкцію.

В цей момент я зрозуміла, що я ніколи не назбираю цю нереальну суму.

Перед тим як піти, він вколив якийсь укол, який мав вивести бабцю з того стану й виписав один рецепт. До нього включали різноманітні трави, з яких потрібно було робити спеціальний відвар і приймати кожен день. Але навіть ці трави були занадто дорогі, і кожен раз йшли великі витрати на них. Це вже не говорячи, що грошима я оплачувала нам харчі. Довелося навіть віддати свої збереження, які я плідно збирала на протязі п’яти років важкою працею, аби викупити свій борг з Тіні. Для мене це означало одне – тепер я застрягла в цій організації до кінця свого життя.

Медицина в Табелі бажала бути ліпшою. Одиниці могли дозволити собі найняти досвідченого цілителя, який би їх вдало вилікував та ціни на ці послуги були високі. Тож всі гроші зароблені мною, більша частина з них йшли на лікування бабці. Але навіть того було замало. З того часу почалися скрутні часи для нас, які й до того були не найкращі.

Серце стиснулося, коли лікар сказав, що любий момент хвороба в любий момент може почати прогресувати з серйозним ускладненням для її здоров'я. Не один раз я говорила бабці, щоб вона краще посиділа дома, зайнялася хатніми справами, і нікуди не виходила. Але на це бабуся лише сміялася і відмахувалася від моєї, як вона казала «Гіпер опіки».

– Ти занадто багато про це думаєш. Зі мною все буде добре.

Так говорила вона завжди, коли я в кожний раз, коли навідувалася до неї казала нікуди не ходити, і пити ліки, які вона частенько забувала приймати. Знаю це звучало абсурдно не дозволяти їй нікуди виходити. Але в мене був страх. Страх, що з нею могло щось трапитися, коли мене не буде поруч, а саме страшне було то, що я боялася втрати її, і залишитися самою. Для мене бабця Аґалія була всім.

Скільки б я не говорила, скільки раз не відмовляла її від цього, вона все одно робила це по-своєму. Мені не подобалося, те, що вона не дослухалася до моїх порад, на що подеколи, ми навіть через це сварилися, але на благо швидко мирилися.

– Я як раз маю ще трішки часу, і вот вирішила завітати до вас, – мовила я, досі дивлячись у вікно.

– Я дуже цьому рада. Чесно не очікувала, що ти прийдеш до мене так рано.

Так само говорила й Каміла. Мене огорнув смуток. Я збилася з відліку часу, і останнім часом не провідувала людей, яких люблю. А мала б. Стиснувши кулаки до болю, що нігті в гризлися боляче в шкіру, обернулася до бабусі, яка сиділа на стільці поряд з столом й зустрівшись з її теплими золотистими, як призахідне сонце очима, які збили мене від задуманих слів.

Її сиве коротке волосся, закручене в малу гульку було акуратно закріплене подовгастою заколкою у вигляді залізної квітки, яку вона завжди любила зачіпляти на своє волосся. Адже

це була її улюблена прикраса. Платття вона не носила, полюбивши носити свою улюблену сіру з квіточками камізельку та сірі поношені штани.

Але я заставляю промовити наступні важкі слова, які не в змозі надальше відтягувати це й надалі.

– Я їх бачила, – закусуючи нижню губу говорю так тихо ці слова, бажаючи в душі, щоб вони розтворилися у повітрі. – Гвардійці з Імперії Редклії тут.

Бабусина усмішка миттю погасла, а її ніжний погляд змінився занепокоєнням.

– Вони в місці? – її голос був спокійним, але я могла відчути в цих словах тривогу.

Я киваю.

– Так значить це не єдина причина, чому ти прийшла, – висунула догадку бабця Аґалія, уважно дивлячись на мене своїми пристальними золотими очима. – Ти прийшла розповісти про них.

Гнітюча тиша в кімнаті була підтвердженням моїх слів.

Я бачу, як це сильно її вразило. Я хотіла просто підійти до неї та обійняти, і сказати, що все буде гаразд. Але на жаль це була б чергова брехня. Я нічим не можу їй допомогти. Я не можу допомогти собі.

Вона схилила голову вбік, погрузуючись думками в свої роздуми. Пізніше бабця знову ловить мій погляд, а в її очах віддеркаюється смуток, і рівним тоном промовила:

– Ми знали, що рано чи пізно вони появляться в Табелі. Це було лише питання часу, коли саме, – її брови нахмурились. – Ти… він там був? – її голос наповнився тривожністю.

– Ні. Енда Брейка з ними не було, – майже випльовую це ім’я. Після моїх слів, ледь помітне полегшення відобразилося на бабусиному обличчі. Я знала, що вона запитає про нього, але миттю напряглась від подальших моїх слів, – але там були інші редклійці, я одразу їх впізнала, до того, як вони зайшли в бар. Їх було четверо. Зі мною тоді була Каміла, ми були разом коли вони з'явилися в барі.

– З Камілою все гаразд? – стурбовано озвалася бабця Аґалія.

– Думаю так, вона втекла до того як вони зайшли всередину, – на мить мені стає тепло на душі, що Каміла їй не байдужа. Але настрій кардинально змінюється пригадуючи страшну картину, яка досі стояла перед моїми очима. – В барі вони жорстоко розправилися з невинною жінкою, – від цього спогаду я крививлюся. Її крики досі відлунювали в моїй голові. – Вони без будь якого милосердя і причини вбили її всіх на очах. На превеликий жаль я не змогла нічим їй допомогти, я просто не очікувала, що вони з'являться саме сьогодні… до цієї зустрічі я не була готова, я… але я могла.., – затинаючись прохрипіла я, втупившись в підлогу, коли відчула, що на очах навернулися непрохані сльози.

– Не вини себе, Кіра, – лагідно мовила бабця Аґалія. Я заставила себе піймати її погляд, – не роби з себе жертву. Ніякої твоєї вини там немає. Ти не винна в смерті цієї жінки, бо не ти її вбила. Ти прекрасно знаєш на, що здатні редклійці. Їм ніколи не була важлива причина для їхніх звірських вбивств.

На останньому слові мені розірвало душу на тисячі шматочків. Бабця Аґалія знала, що я вбиваю людей, але вона не знала як. Я ніколи не розповідала, а вона ніколи не запитувалася, бо знала, що припинити це не можу до того моменту, допоки не викуплю борг в Урсуса Жольда. І зрештою на потрібні були гроші, аби виживати.

– Я і ти знали, що редклійці здатні на таке, – продовжила говорити заспокійливо бабця. – Вся вина лежить на них, за всіх вбивства, які вони зробили, тож перестань картати себе за то, що до чого ти не причетна.

Вона права. Мені справді не потрібно винити себе. Але ці крики… вони нагадали мені той день, коли через страх я не зуміла зупинити редклійців, аби врятувати найдорожчих мені людей. Але зараз занадто пізно. Занадто пізно повертати втрачені душі. Тому що їх давно немає.

– Що вони тут шукають? Ти знаєш? – допитувалася бабця Аґалія.

– Ні. Я думала, що за всі роки вони припинили пошуки, – прикінці моя мовила майже пошепки.

Припинили мене шукати.

– Ти не знаєш цього напевне, – мовила бабця Аґалія. Але погляд в її золотистих очах свідчив протилежне. Вона сумнівається в своїх словах. – Але за чим вони б не прийшли сюди в Табелу, будь ласка, старайся не висовуватися. Редклійці дуже близькі до короля Ґаріхтона. Тому, що якщо вони дізнаються, що ти тут… – сказала бабця, але цього мені вистачила, щоб перед моїми очима спалахнув жахливий спогад.

Кров... Вона повсюди… вона стікає по мені… заважає дихати…

- … їх ніщо не зупинить, і вони не дозволять тобі втекти, аби на цей раз ти була мертва.

На це все я киваю, погоджуючись.

Вони підуть на все, щоб це зробити.

– Не знаю чи зможу я їх уникати, – врешті озвалася я. На лиці бабусі промайнув переляк. – Сьогодні через кілька годин всі члени Тіні повинні бути присутні в тронному залі короля Ґаріхтона, так сказав Урсус, але не сказав по якій причині ми маємо бути там.

Ми дивимося одна на одну в мовчазній напруженій тиші. Бабця прекрасно знала, що це могло означати для мене.

– Я не думаю, що Енд Брейк взагалі тут в місті. Присутність цих гвардійців може бути по якійсь іншій причині. А конкретно чому нас викликали до короля я вже дізнаюся безпосередньо там, – з решотою сказала я. – Але, щоб не сталося, я…

– Ти стильна. Кіра ніколи не забувай цього, – перебила бабця Аґалія впевненим голосом. – Ти не здашся до тих пір поки твоя віра в тобі не згасне, – на її лиці з'явилася підбадьорлива усмішка. Але вона не торкалася її очей.

Поволі, підтримуючись рукою об край стола, бабця неспішно встала та неспішною ходою, криваючи однією ногою підійшла до мене, і поклала зморшкувату руку мені на плече.

– Нам лише залишається чекати, що буде далі.

Бабця пошкандибала в сторону кухні. Я затримала свій погляд на одній з чорних-білих фотографій на столі, де ми з бабусею разом посміхаємось. Це була так давно, що це здавалася наче була ціла вічність тому. Але часи змінилися, і на жаль цієї щирої посмішки я вже давно не помічала на бабусиному обличчі.

– До речі ти саме вчасно прийшла, я саме збиралася зробити запечену бульбу з куркою.

– Це добре, але я не можу затри…

– Ніяких але, – перебила грізно бабця Аґалія. Я знала, що бабця поміняла тему, аби мене відволікти, і за це я їй була вдячна. – Це не займе багато часу. Давай перед тим, як ти підеш, нехай в нас буде хоть хвилька радості. Не вічно ж будемо говорити про погане? Бульбу я вже почистила вчора ввечері, а курку купила на місцевому базарі, тож вона ще зовсім свіжа. Тобі обов'язково сподобається.

Бабця безпосередньо не вміла брехати, і на слові «ходила» я розумію, що вона виходила з дому. Але сил сперечатися в мене не було після цієї не простої розмови.

І я погодилася. Бабця Аґалія права. Потрібно насолодиться таким чудовим моментом разом з нею в такий непростий час. Ну, що ж думаю, я можу залишитися деякий час тут, до того, як повернуся в сувору реальність.

– За цей час, коли сніданок готується, можеш трішки відпочити. Я бачу вигляд в тебе зморений. Ти коли останній раз добре висипалася і їла? – запитується вона, біля плити, яка була розташована недалеко від гостьової.

В будинку, в якому бабця Аґалія жила був старий й зношений роками. Йому було не один десяток літ. Побиті, потріскані стіни та й в загальному в кожній кімнаті й зовні потрібний був капітальний ремонт. Будинок так і йшов по швам. Але коштів на ремонт не було, так як всі витрати йшли на ліки та на їжу. В будинку було розміщено невелику кухню, одномісну спальню й найбільшу по-розміру була вітальня. Підлога, яка була зроблена з темного дерева вже потріскалася й скрипіла.

Сівши за стіл мовила.

– Не пам'ятаю. Сьогодні мала ніч, щоб поспати, але вирішила зустрітися з Камілою. До речі вона знайшла роботу в одному магазинчику, де в'яжуть одяг.

– Досить непогано, – пхикнула бабця. – А то минула робота її робота не зовсім пасувала їй. – Мішаючи картоплю бабця кидає погляд через плече, і її золотисті очі, ледь помітно звузилися. – Але передай їй, щоб берегла себе. Я знаю їй зараз не легко, так само як тобі.

- Добре, передам.

Якусь мить шкварчяння картоплі на сковорідці, і пахкий запах смаженої курки, були єдиними звуками в кімнаті. Кожен з нас занурився в свої думки. Я допомогла поставити зі серванту дві склянки з водою, виделки та тарілки, де бабця Аґалія наклала наш скромний сніданок. Порція картоплі з маленькими кусочками курки. Тим я явно не наїмся, але мене це не турбує. Не пам'ятаю коли востаннє я досита їла. Але зараз я була ладна накинутися на те, що було на

моїй тарілці.

Скуштувавши кусочок, я з насолодою простонала.

– Ти готуєш просто дуже смачно!

– Мені приємно це чути, – посміхнувшись мені через стіл на бабусиному обличчі з’явилися дві ямочки.

Хочу запам'ятати цей момент. Я досить рідко їла домашню їжу, приготовлену моєю бабусею, тож коли випадали такі моменти, я насолоджувалася, як їжа повільно таяла в моєму роті.

Хоч ми більше не торкалися болючої теми, але в повітрі досі витала та гнітюча атмосфера про редклійців. Воно нікуди не зникла.

Через сім хвилин я доїла все до останньої крихти, і як би мені не було важко це промовити, кажу:

– Мені вже час. Я не можу запізнитися. Мені прикро, що ми зустрілися зовсім ненадовго. Але я рада, що з вами все добре.

Ми обмінялися з бабцею поглядами, і я все б віддала, щоб не бачити її нещасливого лиця. Вона не хотіла, аби я йшла, але нічого не сказавши ледь помітно кивнула.

Їй боляче бути самій. Знову.

Вставши я направилася до виходу. Стягнувши з вішака свій чорний плащ, одягаю його.

– Не забудьте прийняти свої ліки.

– Не забуду, – сумно мовила вона. Підійшовши до мене, бабця Аґалія міцно мене обійняла, взамін я зробила те саме, – бережи себе, Кіро, – мовила бабця на прощання, – повертайся якнайшвидше.

– Обіцяю.

* * *

Тут занадто шумно. Мені хочеться піти звідси, подальше в більш тихіше місце, від цього гамору голосів, де я буду почуватися краще. Але я не можу це зробити, тож доводиться це терпіти.

Розмови, які долинали звідусіль, не давали мені розслабитися, і я кожні п'ять хвилин зазирала до свого наручного годинника, перевіряючи котра зараз година. Ще довго. Не могла дочекатися, коли це «свято» нарешті закінчиться. Стоячи біля стіни, я з нудним виразом лиця спостерігала за всіма людьми, які зібралися в центрі великої бальної зали й танцювали під повільну мелодію, яку виконували музиканти.

Щоб хоть якось скоротати свій час, окидаю вже сотий раз, якщо не більше приміщення, де я була. Гігантські масштаби величезного королівського палацу по-справжньому вражали. Я не могла порахувати скільки тут було людей, але приблизно коло сотні. На стелі висіли величезних розмірів кришталеві люстри, з неймовірних маленьких розмірів камінчиків, які переливалися, і відблискували одне від одного синіми кольорами. З лівих та правих сторін

палацу розміщувалися коло десятків дубових столиків, де були накриті всілякі блюда як: по смажені курячі крильця, запечена свинина, свіжі фрукти, недалеко були невеликі міні-столики з десертами, де кожен міг прийти і взяти, що забажає.

Але я не могла нічого з того з'їсти. Для нас це було під забороною. Для тих хто на місії, немає відволікатися.

Сюди на запрошення були скликані лишень високопоставлені та впливові сім'ї з Табели. Всі присутні були одіті в неймовірно дорогий одяг. Кожна пара була гарніша за попередню. Вельможні пані були в своїх пишних сукнях, обшитою дорогою тканиною. Замислююся, як вони можуть годинами на проліт кружляти в танці з такими довгими каблуками. Чоловіки на відмінно від жінок були в чорних костюмах з капелюхами, а відполіроване взуття, так і блистіло на кілька метрів.

Все це показушне дійство відбувалося не просто так. Всі ці люди прийшли, аби привітати гостей з далекого сходу. Звівши свій похмурий погляд на підвищення, де були три масивні золоті трони. В самому центрі сидів король Афідії. Люк Ґаріхтон. З солідарністю до гостей, які тут були, на ньому був червоно-позолочений костюм, а на грудях красувався символ Імперії Редклії – орла, який пікірує вниз.

За кілька годин до початку церемонії.

Вставши вряд на одне коліно, і втупившись погляд в білосніжний мур підлоги, як я всі інші члени Тіні, нерухомо чекаємо наказу Його Величності, аби встати. Тишу лише порушував вранішній дощ, який бився об величезні скляні вікна, з двох боків тронної зали.

– Встати, – беземоційним голосом пролунав голос короля.

Всі як один швидко піднялися, вставши струнко. Всіх членів організації Тіні, якщо порахувати було коло тринадцять осіб. Багатьох я бачила лише в лице. Між собою, ми не спілкувалися. Мова про дружбу тут навіть не пахла. Кожен був сам по собі. Стоячи поряд з ними всіма, я відчувала, як напружилися мої плечі.

На скільки себе пам'ятаю люди в Тіні мене не злюбили, ще тоді, коли я вперше прийшла в організацію. Тоді я добре запам'ятала їхні несхваленні погляди, коли мене представляв Урсус Жольд. Одна з причин була, що я була найменша з них, і вже вступила в їхні ряди.

– До нас завітали наші давні союзники, – прогримів грубий голос короля Ґаріхтона, вивівши мене зі своїх думок. Я уважно подивилася на короля, який сидів на золотому троні. Старий король чиє обличчя покрилося зморшками, і купицею сивого волосся.

Сидячи на троні, він окинув нас похмурим поглядом. Поряд з ним, трохи позаду непохитно стояв Урсус Жольд. Король довіряв йому, і возглавив його головним в Тіні. Помахом руки, король звелів одному слузі відкрити двері. Позаду спини я почула звуки кроків, які наближалися в нашу сторону. Довго чекати, щоб дізнатися хто це був не довелося.

В ту саму секунду, коли відчинилися двері, в мене холодний морозець пройшовся по шкірі, а ноги стали ватними і мало не підкосилися. Я до останнього мала надію, що це будуть хтось інший, але тільки не вони. Але моя надія розвіялася в цю саму секунду, коли, повз нас пройшли ті, кого я впізнала одразу.

Всі четверо гвардійців, який я бачила в барі, пішли в сторону короля і голови Тінів, вставши поряд з помостом, вони злегка вклонилися. Чоловіки навіть не потрудилися змінити свій поцяткований засохлою кров'ю одяг.

– Король Ґаріхтон, – промовив до болі знайомий ядучий голос. – Це велика честь бачити вас.

– Взаємно, генерале Нуртіне, – озвався король, всміхнувшись. – Я був дуже радий, коли мені повідомив Імператор, що ви до нас завітаєте. Королівство Табела завжди рада почесним людям з Імперії Редклії.

– Що ж наші бажання співпали, – відповів редклієць. – Я давно зі своїми людьми хотіли сюди завітати. І те, що тут майже немає епікіндінів мене радує, – чоловік стояв, до мене спиною, але я відчула, як той лиховісно посміхнувся. – Бо порівняно з іншими землями, які ближче до сходу там панує – справжнє пекло.

Генерал Нуртін обернувся до нас, провівши на кожного з нас своїм оцінювальним поглядом, від якого мені аж похололо всередині. Зустрівши його лице, я зразу пригадала той момент, коли він вбив пострілом невинну жінку, тоді в барі. Решта троє редклійців зробили те саме. Я відчула, як напружилися решти членів Тінів.

– Король Ґаріхтоне, ви певні, що вони, – почав грубим голосом генерал Нуртін, досі пристально дивлячись на нас. Його погляд на мить зустрівся з моїм, і на його лиці розквітла нахабна усмішка, від якої в мене серце почало битися швидше. – Зможуть справитися з цією місією?

Я не відведу погляду. Я не боюся їх. Я не боюся їх.

– Розумію вас, пане генерале Нуртіне, – відповів король. – Вони не виглядають тими кого вони за себе видають. Але недооцінюйте їх. Всі вони являються першокласними, холодноковними вбивцями, яких світ не бачив. Кожен з них на протязі років вірою та правдою служив мені. Тож саме тому вони чудово підходять на це завдання.

Зрештою генерал Нуртін відвів від мене свого погляду, і я непомітно видихнула.

Він не впізнав мене.

– Що ж, – муркотливо продовжив той, коварно посміхаючись, і обернувся до короля, – будемо надіятися ви маєте рацію, король Ґаріхтон.

Мені скрутило шлунок, від того, як всі троє редклійців, як один не переставали обводити нас пожерливими поглядами.

– А тепер я поясню деталі операції, – привернув увагу король всіх нас. – Вона полягає в тому, що ви маєте охороняти генерала Нуртіна та його людей з Редкілії. Ви маєте злитися з оточенням, і непомітно захищати їх, коли почнеться урочисте частування. Основною вашою задачею буде наглядати за всіма, що буде відбуватися в залі. І саме головне не пропустити ніякої небезпеки, яка б мала загрожувати цим людям. Це вам ясно?

– Так! – твердо і голосно в унісон крикнули ми.

– Чудово.

– Але від кого ми будемо захищатися? – озвався Френк Волтон.

– Це вже немає значення, – швидко відрізав король, спохмурнівши. – Як я вже сказав, якщо ви щось запідозрили неладне, що може загрожувати життя генералу та його людям, будь то той хто довго затримав свій погляд на них чи підійшов занадто близько, ви маєте бути напоготові, щоб у разі чого прийняти дії, щоб знешкодити ворога, – король похилився ближче, загрозливо мовлячи дальше. – Тому, що якщо ви не виконаєте цього, будуть наслідки. Думаю ви знаєте, які? Ну тоді, – випрямившись, віддав наказ король Ґаріхтон. – Ви мене зрозуміли?

– Так! – хором крикнули всі.

Ми маємо охороняти їх від невідомої небезпеки, але питання витає в мої голові. Від кого? І навіщо? Це мене тривожило. Хто здоровому глузді збирається перейти їм дорогу? Я ще раз пильніше подивилася на генерала Нуртіна. Я бачила, що він зробив в барі, і якою він жорстокою силою володіє. Вони з Імперії Редклії. Всі бояться завдати шкоду їм.

– На цьому все. Скоро почнеться банкет, вбрання, які потрібно вам одіти покаже прислуга при вході, а тепер ідіть, часу обмаль. – Помахом руки король показав в сторону виходу.

Вклонившись, всі ми розвернулися, щоб вийти, і тоді на мить я оступилася, але наступну секунду заставила йти за всіма, коли в проході я побачила *його*.

Його чорне з відтінком синього волосся, було розпорошене в різні сторони. Він був в тому самому плащі, тоді коли я побачила його вперше у “Веселому Батільдо Ґонк” з своєю подругою, Камілою. І, як там там того разу, схрестивши руки на грудях, на його поясі звисав важкий меч. Я вірно підмітила минулого разу, що він був воїном. Але не підозрювала, що він редклієць. Я відвела погляд.

В мене завмерло серце. Що він тут робить? О Боже, невже він тоже якось пов’язаний з Імперією Редклії? Але найбільше мене хвилювало чому Каміла, і він були тоді разом в барі? Яким чином Каміла була пов’язана з ним? Може подруга навіть не підозрювала, що він був один із них, і тому ні словом не спом’янулася про нього? Я знаю Камілу, вона б ніколи спокійно не розмовляла з редклійцем. Я ніяк не могла все це збагнути, а на душі з'явилася тривога. Мені було потрібно терміново знайти Камілу, і попередити про цього таємничого незнайомця.

Проходячи повз нього, я вирішила кинути на нього швидкий погляд. І коли я це роблю, хлопець ліниво позирав на інших членів Тіні, а тоді наші погляди зустрілися. Його кришталево сині, як море очі вивчали мене, а від його ледь помітної усмішки на вустах мені стало холодно. Розум говорив, що це все веде не до добра.

Наш час.

Пригадуючи наше завдання, я намагаюся забути про нього, але я досі думками поверталася до цього брюнета. За весь час тут я досі не помітила його серед людей. А в принципі, як я могла його помітити? Серед всього того натовпу було важко знайти не тільки його, а й добре перевдягнутих решту членів Тіней, які були порозкидані по всьому залу.

Також обабіч короля сиділи на кілька ступеньок нище двоє інших королівський особ, а саме

королева Королівства Афідії. Тіра Ґаріхтон. На люди вона виходила доволі рідко, тож побачити її тут було несподівано. Її плаття було в схожих кольорах короля, все червоне. Сама королева була повнява. Як і король старіть кидалася їй взнаки. Навіть під марною спробою приховати під слоєм косметики зморшки їй це не вдавалося.

Ну і останній з правого боку від короля у золотому троні сидів генерал Нуртін, одітий в яскраво вогняний костюм, сильно виділявся, і було не важко помітити, а його закручені коричневі кучері падали йому на чоло, а на лівому боці, там де було серце, як і короля був символ орла, символ Імперії Редклії.

Коли музика закінчила грати мелодію, всі люди зупинилися, і повернулися до короля, вклонилися.

Король встав, і взяв в долоню королеву Тіру, і спустившись вниз, ті почали танцювати, під наступну музику, а за ними слідом почали танцювати інші пари.

Так тривало близько десяти хвилин поки я старалася не втрачати із зору трьох редклійців, які танцювали, з якимись вельможними панами. Я саме хотіла піти кудись, щоб не стояти на одному місці, і вже розвернулася, як раптом відчула на своєму плечі чиюсь мозолясту руку. Всіма силами старалася не скинути її, і не потягнутися за своїм кинджалом з внутрішньої сторони бедра. Але натомість, я злегка повертаю голову вбік, і зустрічаюсь з тим, кого б найменше хотіла побачити. Генерал Нуртін дивився на мене з зміїною усмішкою.

– Чи не бажає мадам, приєднатися до танцю? – забравши накінець руку з мого плеча, він злегка наклоняється, простягуючи свою долоню, і при тому не зводячи від мене своїх темних очей, а на лиці грала самовдоволена усмішка. Він прекрасно знав хто я, то чому вибрав саме мене?

– Звісно мій мілорд, – через зціплені зуби промовила я з натянутою посмішкою, і через силу простягнула йому свою руку, тому що знала вибору в мене не було. Не тоді, коли навіть крізь спини людей, відчувала пильний погляд короля.

Ми приєдналися до танцюючих людей. Я стиснула щоку із середени, коли він поклав свою руку мені на талію, і ми почали рухатися в повільному русі набираючи швидкості. Мене охопила знервованість поряд з ним, тому перебираючи незграбно ногами, декілька разів навіть встала йому на взуття, від чого щоки в мене розпашіли і залились румянцем. Мені було незручно, і все на, що я зараз звертала увагу, крім того, що своєю незграбністю портила цей танець, я прислухалася, коли накінець ця музика закінчиться, і я зможу повернулася на своє місця, а мій погляд блукав куди завгодно тільки не на нього, але я відчувала, як генерал Нуртін не зводить з мене насмішкуватої гримаси.

– Я бачу, що моє взуття тобі сильно сподобалося? – грайливо мовив генерал Нуртін. – Ти мене настільки боїшся, що не можеш подивитися мені в очі? Подивися на мене, – забравши руку з талііїї, кінчиком пальця генерал Нуртін поклав мені під підбородок, злегка підіймаючи, аби наші погляди зустрілися. В цю саму мить чоловік облизує свою нижню губу. Від цього жесту мені стало бридко.

– Генерале Нуртіне, – якомога ввічливіше говорю я, але на кінчику язика вертілися слова, які аж хотілося вимовити. – Я на завданні, і мені не дозволено відволікатися.

– Не переживай за це, – ширше усміхнувся чоловік, і склонивши голову до мого вуха, прошепотів. – Ти маєш охороняти мене, і прямо зараз ти добре виконуєш свою роботу, стоячи зі мною поряд. Але, якщо ти відчуваєш провину, і хочеш її загладити, ми можемо провести цей вечір в двох. Ти ж не проти, вбивце?

– Вибачте, ви знаєте, що я не можу, – покірно мовила я.

– Можеш, – він прихилився до мене ще ближче. Я заставила зусиллям волі не відступити, – в тебе тільки одна місія це – пильнувати, аби зі мною нічого не сталося. Отож зроби це – побудь зі мною.

– Мені наказали придивлятися не тільки за вами, – заперечила я.

– Як тебе звати, вбивце? – проігнорувавши моє зауваження, запитав генерал Нуртін своєю фальшивою ніжністю.

Не роздумуючи довго, щоб він не помітив мого занепокоєння, випалила:

– Кая.

– Кая, – наче пробуючи ім'я на смак, промовив він, роздивившись мене з ніг до голови. – Дуже красиве ім'я, мені подобається. Урсус Жольд вміє добре вибирати вбивць.

Несподівано чоловік схопив мене за талію, і міцніше притиснув мене до свого твердого тіла. Іншою рукою поклав мені на внутрішню сторону бедра, повільно піднімаючи туніку верх, не соромлячись, що на нас можуть дивитися люди. Хочу хоть якось зупинити його близькість, кладучи руку на його живіт. Але навіть через шар одягу, я відчуваю його твердий прес. Але, як сильно я не хотіла від нього відсторонитися, я просто напросто не можу цього зробити. Він тримає мене в тісках. Я певна, що за нами спостерігають, і один неправильний крок буде коштувати багато для мене.

В якусь мить він знову схиляє голову до мого вуха. Я відчуваю, як його вуста настільки близько, що вона майже торкаються кінчика мого вуха. Я стараюся не ворушитися.

– Кая, ти справді мене боїшся? – повторив своє питання. – Я думаю, що люди з Тіні не бояться нічого. Але схоже я помилявся.

Внутрішнє занепокоєння в мене стає сильнішим. Мені зовсім не подобалося, куди хилив генерал Нуртін.

– Що ви від мене хочете?

Нарешті відсторонившись від мене, чоловік дивиться на мене зверху вниз. Спершу я думала, що він пропустить повз вуха моє запитання, як і раніше, але наступні слова я не очікувала почути.

– Після довгої подорожі сюди із-за тисячі кілометрів з самої Імперії мені накінець хочеться відпочити, – серйозно мовив той, – Я наслухався про організацію Тіні від короля, і я б хотів рослабитися разом з тобою, аби почути від вуст вбивці про цю організацію.

Його слова були для мене дивними і не зрозумілими.

– Вам це може розказати сам король, а не я, – зверхньо мовила я.

Я помітила розгніваний натяк на його обличчі, і одразу пошкодувала, бо зайшла занадто далеко. Я не повинна була заперечувати його слова, і втримати свій нрав. Покіра – вот, що подобається редклійцям найбільше, а я її порушила. Тепер можу тільки уявити, що генерал Нуртін може донести про мене королю. Чоловік хотів, щось сказати, але музика закінчилася саме в цю мить, під гучні оплески людей, які були звернені до короля та королеви, мене врятувало.

– Генерале Нуртіне, на пару слів, – раптово прозвучав голос із-за моєї спини, від чого я ж злегка здригнулася. Кинувши погляд через плече побачила одного із редклійців. Віком він був можливо чуть старший за мене. Статурою був менше накачаний, аніж інші його товариші.

– Не зараз, ти не помітив, що я зайнятий? – обурливо бовкнув генерал Нуртін, і взяв мене під лікоть, потягнув мене в сторону. Ми пішли в протилежний бік в сторону виходу. Але хлопець поспішив за нами.

– Але генерале, це терміново, – прошепотів той так тихо, що я ледве розбирала його слова.

Генарал Нуртін різко зупинився, і якби він мене не тримав, я б впала. Подивившись на молодого солдата, генерал Нуртін роздумував, що йому зробити. Провести зі мною час чи почути, що він йому скаже. Шумно видихнувши, він відпустив мій лікоть, і наблизився до мене впритул.

– Наступний раз, ми продовжимо на тому самому місці, на якому закінчили, – мовив він улесливо, але в ньому прогриміли погрожувальні нотки. Зберігаючи кам'яний вираз на своєму обличчі, нічого не відповідаю.

Не відсахуюся навіть тоді, коли цей мерзотник поклав свою долоню мені на щоку, і в останній раз я дивлюся йому темні, як смола очі, перед тим як він іде в ту сторону, куди йому повів редклієць.

Я дивлюся їм услід, не помічаючи, що почалася нова мелодія, і люди почали знову танцювати навколо мене, а я й далі залишилася сама стояти на тому самому місці.

Розділ 2 “Після заходу сонця”

Я проспала весь день. Розплющивши ще заспані очі, зводжу свій погляд на вікно і розумію, що останні промені сонця вже починають ховатися у вечірніх сутінках. Буквально всього лиш за кілька годин настане ніч.

Протерши руками очі, заставляю себе встати з ліжка. Воно було не зручне, по відчуттях, наче було зроблене з твердого каменю, від чого моя спина, яка без того боліла, приносила для мене дикий дискомфорт, коли намагалася вирівняти спину.

Як тільки я хотіла встати, як раптом почула чиїсь приглушені кроки, а за тим без будь-яких попереджень, в мої двері рвучко відчинилися, і в кімнату нагло увійшов чоловік на ім'я Долтон Ольд, який не привітавшись, зразу буркітливо і знуджено протараторив:

– Урсус, хоче тебе побачити.

Його поява дещо мене вибісила, і я стримувалася, аби не кинути йому уїдливі слова, які так і крутилися на кінчику мого язику. Але натомість спокійно відповідаю, що зараз буду.

Як тільки я це кажу Долтон, без лишніх слів просто розвертається, грюкнувши наостанок за собою дверима, йде геть.

Нервово видихнувши, я деякий час сиджу нерухому. Зазвичай рапорти я доповідаю пізніше. Але гадаю Урсусу просто нетерпилося дізнатися чи добре пройшла місія. Сьогодні вечором я мала готуватися до наступної місії, збирати інформацію про свою майбутню жертву, бо за кілька днів я мала її вбити, отже я мала поспішити, щоб встигнути все.

Вставши, і підійшовши до невеликого столика, сідаю на дерев’яне крісло й дивлюся на своє відображення в дзеркалі.

Перше, що кидається це свої яскраво жовті очі, і чорні круги під ними. Навіть якщо я просплю цілісінький день мені все рівно це буде за мало. Дістаю з шухляди старенький дерев'яний гребінець та починаю розчісувати своє пряме, темне, як вороняче крило волосся, яке досягало мені аж до поясниці, але місцями воно сильно заплуталося у круглі комочки, тож потрібно було добре постаратися, аби придати моєму розпатланому волоссю належний вигляд. Мої губи стали дуже сухими, а вилиці, ще гостріші. Окинувши себе з ніг до голови, підсумовою, що втратила кілька кіло. До мого недосипання додалося, ще й недоїдання.

Але хочу сказати, хоч завдання були важкі, це давало також і плюси. Розглядаючи своє тіло зараз, бачу, що воно стало більш пружним й витривалим, і я б сказала навіть красивим, яке обрало непоганої стрункої фігури. Кілька місяців тому помітила, розглядаючи себе в дзеркалі, що на животі з'явилися невеликі кубики пресу. Щоденні місії, в яких були не тільки вимоги до ідеального вбивства, а й до чудової замаскованості, аби раптом ніхто не побачив мого обличчя, і не сказав, що бачив мене в той самий день, коли було здійснено вбивство, і тим самим не викликати лють короля. І, щоб цьому запобігти, потрібно було добряче побігати, щоб придумати весь план від початку до кінця, а ж до найдрібніших деталей. Та й в цілому робота була в русі, отже на одному місці я не сиділа: «Плюси завжди потрібно шукати, навіть, якщо ти думаєш, що їх немає. Ми тільки бачимо погане, а хороше ми просто напросто пропускаємо повз нас, і складається враження, що пережитий недавній досвід був тільки з

поганих емоції, але це не так. Ми самі собі показуємо тільки то, що хочемо побачити. Від цього складається наше сприйняття на світ. Завжди потрібно шукати плюси, навіть якими ж вони не значними були. Це все-таки ліпше, ніж нічого.» – Одного дня сказала моя бабуся Аґалія.

Ці слова я пригадувала, аби геть чисто не перетворитися на монстра. З тих пір, від коли я приєдналася до Тіні, я вбила багато людей. Чим може хоть щось з того, що я зробила знайти єдину світлу сторону?

Закінчивши зачісуватися, наостанок ще раз дивлюся на себе в дзеркалі. Примружуюся, і лякаюся. Моє обличчя було занадто блідим, а погляд своїх жовтих очей був – порожній.

Вийшовши зі своєї кімнати, я йшла темним коридором, а тоді піднялася по спіральних сходах на другий поверх й направилася в кінець коридору. Зупинившись перед самими дверима, тихо стукаю, а за тим відкриваю за клямку, і заходжу всередину.

В кабінеті Урсуса Жольда вирувала напівтемрява, де по кутках освітлювало лишень кілька смолоскипів. Я очікувала побачити тільки Урсуса Жольда, але на моє здивування, він не був сам. Десятки членів організації також були тут. Їхні погляди заразу були спрямовані до мене. Я неспішно окинула на них вдавано байдужим поглядом, і не могла не помітити, з якою неприхованою неприязню вони на мене дивилися. Серед юрби помічаю Долтона Ольда, який до того був в моїй кімнаті та Френка Волтона, який тільки секунду затримав на мені погляд, а тоді відвернувся. Що ж, мені так само не хочуться бачити їх, як вони мене. Краєм зору з боку мене помічаю знайоме оранжеве волосся, і зі всіх сил стараюся не подивитися туди.

В мене ніколи не було добрих стосунків з усіма, так званими "товаришами".

На те були причини. І їх було безліч.

Пройшовши в дальній куток кімнати й схрестивши руки на грудях, стала чекати. В приміщенні відчувалася злісна напруга в повітрі. Не кожен раз ми всі так збираємося, зустрічаючи один одного.

Не звертаючи на навколишнє шепотіння, я дивилася перед собою. В кінці кімнати стояв дубовий стіл, за яким сидів Урсус Жольд, і порівняно зі всіма, старий навіть не потрудився поглянув на мене, і продовжував з байдужим виразом на обличчі, читати, якийсь сувій пергаменту. А позаду нього стояв прапор, який усоблював нашу організацію Тіні – захід сонця, а навколо нього згущається темнота.

Урсусу Жольду було приблизно п’ятдесять, але я б не сказала, що він був старий та немічний. Він був кремезним чоловіком, з короткою сивою бородою та сивим волоссям, акуратно вкладеним назад. Ніколи не бачила, щоб він тренувався, але в нього була чудова фізична форма, і при потребі, він міг з легкістю, я впевнена, когось вбити.

– Ну що ж, – мовив грубий та всеохопний голос Урсуса, порушивши накінець бурмотіння, відкидаючи пергамент, і провівши всіх присутніх пильним поглядом своїх карих очей. – Думаю всіх є питання, чому я вас усіх зібрав.

– Ну хорошого ми вже й не чекаємо почути, – мовив тихий безтурботний жіночий голос, за яким відчувалися помітні зухвалі нотки. Всі обернулися в сторону дівчини з оранжевим

волоссям, і я в цьому числі.

Натільда Квін, завжди любила справляти на себе враження, і привертати до себе увагу. Саме це і вона робила зараз. Вона тримала спину рівно, і не відводила погляду від Урсуса, злегка усміхаючись. Коли я тільки вступила в Тіні, Натільда вже була тут, і вже тоді Квін вважалася досвідченим бійцем. Від самої нашої першої зустрічі Натільда мене недолюблювала. Але скоріше *ненавиділа*. Як і я її.

– Сьогодні я зустрівся з королем Ґаріхтоном, і він віддав наказ, щоб ми маємо всі бути обов’язково присутні в тронному залі завтра зранку, – не звернувши на слова Натільди, промовив грубий голос Урсуса.

Шкіра пройняла морозом. За все на світі зараз я не хотіла почути саме це. Опинитися там. Знову. Кожного разу, коли я там була, мені хотілося якнайшвидше втекти.

Король Ґаріхтон, королівства Афідії був – жахливою людиною. Я відчувала до нього непохитну відразу. Ми рідко пересікалися, але цього мені вистачало сповна, щоб запам'ятати ці зустрічі на довго. Ми приходили до нього тільки, щоб почути про якусь особливу місію, або якщо хтось з нас не виконав своє завдання, як було потрібно. За недбальство король карав, і ці покарання проводилися при всіх членів Тінів. Коли, я тільки вступила в Тіні в свої дванадцять, мені не рідко доводилося бачити ситуації, коли через неякісне виконання завдання король особисто карав людину, б'ючи до полусмерті залізним кнутом. Всі ці тортури могли тривати не одну годину. Ґаріхтон робив це навмисно, щоб всі це побачили і засвоїли урок, щоб наступного разу, якщо хтось не виконає завдання, як слід, то наступна черга настане людини із шеренги, яка покірно дивилася на тортури.

Для дитини, якої лиш дванадцять років стояти і дивитися, як б'ють людей, було дуже важко, що морально витримувати всі ці крики про благання припинити муки, що й фізично старатися не вирвати рештки сніданку перед всіма на підлогу, і не втекти якнайдалі.

Я досі пам'ятаю, як одного хлопцю на ім'я Іон кнутом били так, що було видно білу кістку на спині. Король ніколи не вбивав, але цей спогад добре закарбувався в пам'яті, бо за кілька днів Іон помер, через несумісні травми з життям, а тіло викинули в море, перед тим прив’язавши його до величезного каменя, яке разом з ним пішло на дно.

А заставили виконувати це – мене, і Френка та Долтона.

Мені всього лише було чотирнадцять, коли я не змогла вбити людину, і та втекла. Пізніше її звичайно знайшли інші та вбили. Але для мене це закінчилося плачевно. Король Ґаріхтон, побив мене так, що кілька тижнів я не могла спину тримати рівно. Тоді я була між життям і смертю. Сліди від ударів батога залишили на моїй спині вічні шрами, а плече, яке за років не зрослося від побиття, боліло тупою нестерпною біллю до сьогодні. Від того часу моє ліве плече було нижче, аніж праве.

Тож перспектива йти туди мені аж ніяк не подобалося.

– На даний момент можете перенести свої місії на потім, – мовив Урсус, а за тим швидко додав, побачивши наші напружені вирази лиць. – За це нічого не станеться. До того часу маєте вільний час, а зранку ви всі без винятку повинні бути в тронному залі короля, – Урсус на мить замовк, а за тим мовив недбало, наче йому було все рівно, що ми вирішимо. – Якщо

хтось не прийде, вважайте за потрібне бути готовими до наслідків. На тому засідання закінчене. – Відказав Урсус Жольд, відкинувшись на спинку крісла, і знову взявши пергамент, став його знудженим поглядом читати, віддавши нам мовчазний наказ забиратися.

– Сонце впало! – крикнув хтось.

– І тіні вийшли на полювання! – відповіли хором решта, завершуючи гасло Тіні.

Всі почали виходити з кімнати. Я саме збиралася вийти зі всіма, коли мене окликнули.

– Ґрейвун, почекай.

Я зупинилася, і обернулася до Урсуса Жольда, з легка кланяючись.

– Ви щось хотіли?

Кивком голови старий звелів закрити двері, і підійти до нього.

– Як пройшла твоя місія? – запитав Урсус, не відриваючи від мене пронизливого погляду, від якого мені стало незручно.

Я стиснула губу зсередини.

– Місія пройшла успішно. Я його вбила.

Я старалася надати своєму голосі більше безтурботність і байдужості, хоча це було не так.

Кілька секунд Урсус нічого не говорив. Просто пильно вивчав мене своїми карими очима, і лише тоді повільно кивнув, наче щось визначивши для самого себе.

Розуміючи, що на цьому все, я злегка поклонилася, розвернулася і вийшла з кімнати.

Що ж. Урсус звільнив нас від зобов'язань на цю ніч, і дав нам час підготуватися до майбутньої зустрічі, тож я могла трохи розслабитися. Хоча ноги боліли, і я мала цей вечір, в змозі передихнути, і набратися сил, я хотіла з деким зустрітися.

Я прямувала до виходу, і спустившись по сходах вниз, йшла темним коридором, з надією нікого не зустріти. Але на жаль моїм сподіванням не судилося збутися. Саме тоді, коли я дійшла до дверей, як біля них на дивані хтось сидів спиною до мене. Я зразу впізнала хто це. І перспектива залишатися тут ставала чимраз меншою.

Я думала, що швидко проскочу повз, і вона мене не помітить, але не цього не сталося, як гадалося.

– І куди це ти зібралася серед ночі? – запиталася солоденьким голосом рижоволоса жінка, обернувшись до мене. Її погляд був сповнений ненавистю, а в одній руці вона крутила невеликі ножиці. – Урсус, адже дав нам ясно зрозуміти, що треба підготуватися до ранішньої зустрічі, а не швендятися будь-де.

Не хочу витрачати свій дрогоцінний час на безглузду балаканину, тож просто проходячи повз неї, уїдливо кидаю:

– Тебе це не стосується, Натільда.

– Що ти сказала? – загрозливим тоном зашипіла вона. – Не смій до мене пискувати, дівчино!

Я продовжила йти. Мені залишилося зовсім трохи, і я вийду з цього «чистилища», хоч ненадовго, але це вже ліпше, ніж залишатися всередині.

– Я запиталася куда ти йдеш?! – крикнула, Квін.

Зупинившись перед дверима, обертаюся, і кидаю на неї зневажливим поглядом.

Її оранживе волосся чудово пасували до її оранжевих, як вогонь, очей. Натільда, як завжди була одіта аж занадто відкрито. Її чорне, обтягувальне плаття закінчувалося до колін. В свої тридцять, вона вела розпусне життя, а її методи, якими вона вбивала людей на своїх завданнях були моторошними.

Натільда завжди носила з собою маленькі ножниці, щоб проколювати ними очі своїх жертв.

– Яка тобі різниця? – холодно запитую я.

– Я просто за тебе переживаю, – вдавано підкувальним тоном заявила рижоволоса. – Ти наймолодша з нас, а шляєшся, де і коли попало. Боюся, щоб ти не перетворилася на одну з шлюх, які шляються на Атікон. – Ми обидві прекрасно знаємо, що це все брехня. Їй, як й іншим плювати, де я ходжу. Діло в іншому. Вона жити не могла, щоб не сказати брудних і образливих мені слів в мою сторону. Жінці завжди подобалося находити привід, щоб зачепити чи принизити мене.

Я хотіла проштрикнути її ж ножицями в її очі. Але натомість сказала беземоційним голосом:

– Я можу без твоєї допомоги обійтися, Натільдо. Якщо щось трапиться я можу за себе постояти.

– Ні, – похитала головою жінка, глузливо посміхаючись до мене. – Ти не зрозуміла, що я мала на увазі, дівчинко. Ти не можеш знати, де може ховатися небезпека.

Її усмішка стала, ще ширшою.

– Вони можуть бути серед нас, і нічим не відрізнятися від звичайних людей, і ти навіть не встигнеш спам’янутися, як тебе вб’ють в мить ока, – продовжила уманливо стурбованим голосом Натільда.

Я знала про кого йде мова.

Відтоді, як відкрився портал, наш світ змінився.

На обличчі Натільди, з'явилися хижа посмішка, і вже через кілька секунд, вона засміялася.

Весь цей час, я спокійно пропускала повз вуха її глузування, не давши того чого вона хотіла. Я не піддавалася гніву заволодіти мною.

– Та я жартую, це всього лиш брехня. Юканійці – померли. Всі ми це знаємо. Але все таки тобі не завадило читати газети, щоб бути в курсі подій.

На це я лиш злегка посміхнулася, а за тим повертаюся в сторону дверей, чекаю, що вона, щось скаже ще, але у відповідь тиша.

***

Закутавшись в плащ, йду по вулиці Атікон, нічного міста столиці Табели, де з двох боків стояли один до одного двоповерхові будинки. Дорогу освітлювали смолоскипи. Піднявши голову високо в нічному небі світив місяць-молодик, я задумуюся над нашою ж Натільдовою розмовою, яка ніяк не йшла з моєї голови.

Квін хотіла мене залякати – це було ясно. В газетах ширилися чутки, про повстанські угруповання, які проголошували, що нібито юканійці маскуються серед людей, і живуть з нами пліч-о-пліч. Але я в це не вірила. Всі знали, що вони померли на Чорній Війні.

Це сталося давно. Саме десять років тому відкрився портал, який приніс руйнацію в наш світ. Кожен знав її ім'я, темної чародійки, яка відкрила портал. Арія лі Старквун. Про неї складали історії та легенди, якими залякували малих дітей, які не хотіли йти спати.

До початку Чорної Війни, коли Арія Старквун вбила тодішнього короля Іріуса Полемуса, який сам був не гірший від відьми, скоїв багато жахливих речей до інших королівств. Всі королівства боялися й знали, що самопроголошена королева не зупиниться тільки на одному королівстві. Відьма готувала план, щоб захопити світ, і задля цього їй потрібно було відкрити портал. Саме тоді майже одинадцять років тому, всі шість королівств в Онірії, об'єдналися задля спільної мети. Аби знищити сьоме королівство. Зникле Королівство. Розпочалася Чорна Війна. Битви були криваві, і нескінченна кількість мільйони вбитих людей. Хоч юканійців було в десятки разів менше, вони користувалися магією, яка робила їх сильнішими.

Війська з великими втратами дісталися в Леквут, де знаходився портал. Їм майже вдалося перемоги. Але цьому не було суджено здійснитися. В останню мить, темна чародійка все-таки зуміла відкрити портал, і тим самим перекреслюючи хід війни. З порталу вийшли небезпечні істоти, якими ми звемо – епікіндінами. Жахливі істоти, які мали довгі чорні руки та ноги з моторошно яскравими червоними очима. Вони одним укусом могли перетворити людей або тварин, на таких самих потвор, буквально за кілька днів. З Леквута майже ніхто не повернувся живим, бо їм не вдалося уникнути зараження. Тим що вдалося втекти, розказали нам ці історії, але з часом деякі з них втратили здорову частинку свого глузду, і померли, так як не змогли усвідомити ті жахливі спогади.

По легенді розповідається, що після того, як портал відкрився, відьма померла. Причиною смерті стало, що істот, яких вона впустила в наш світ – вбили її.

Епікіндіни дуже швидко поширилися на інші землі. Деякі королівства, які були найближчі до кордону Зниклого Королівства не змогли швидко зреагувати вчасно і справитися з навалами чудовиськ, і їхні міста захопили й знищили – епікіндіни. Таким королівствам як Ерінті, Аронтії, Дішуфу та Афідії повезло бути найдальше, і зберегти міста, хоч не всі, але більшості, коли ситуація з іншими королівствами була грубо кажучи не дуже добра. Але це не означало, що будучи далеко від Зниклого Королівства в Афідії було безпечно. Нам просто повезло бути далеко від зони бойових дій, а так більшості територій стали непридатні й небезпечні для життя людей. Епікіндіни дійшли аж сюди. Безпечно стало тільки в столицях, або великих містах, які змогли утримати оборону.

Люди покладалися на важку зброю, яка давала результат, але цього було недостатньо.

Епікіндіни були набагато сильніші за людей. В Табелі нас оточувала величезна кам'яна стіна, яка не давала пройти епікінідінам. Але в мене завжди підкрадалися сумління, чи вони зможуть одного дня перелізти стіну і вбити всіх нас?

Після війни Зникле Королівство перестало існувати, і їхня назва загубилася серед часу. Але навіть після стількох років находяться смільчаки, які хочуть побачити рештки Зниклого Королівства, і коли туди вони вирушають, ті пропадають, і їх ніхто ніколи не побачив знову.

По дорозі зустрічаю стомлених людей, як я підозрюю, поверталися після важкого робочого дня до своїх домівок. Атікон був доволі бідним кварталом. Де-не-де можна було побачити бездомних, які спали попід стінами будинків. Але приблизно через двадцять хвилин, коли я підходила ближче до центру міста, в район Огістон, з'являлися більш новіші будівлі. Але там так само була не сама ліпша репутація.

Задумуюся, як класно було б зараз піднятися на вершину одну з гір, які оточували всю східну половину міста. Я милувалася б заходом сонця, чекаючи поки воно зайде, окунутися в спокій темної ночі й нічим не перейматися, споглядаючи місто. Раніше я так робила, коли була ще дитиною, і в мене був вільний час, щоб забратися на найближчу гору, яка була недалеко від мого дому й серед нічного неба всипаного тисячами зірок, споглядати за сотніми маленькими вогниками внизу, як на долоні, яким кінця і краю не було видно. Мені подобалося приходити саме під вечір, а не в день. Атмосфера ставала більш заворожуючою. Зверху я почувалася більш захищеною з думкою, що на мене ніхто не нападе. Серед міста було набагато небезпечніше. Доводилося остерігатися від усього. В буквальному сенсі потрібно озиратися через плече, щоб бува хтось не йшов слідом. Але за роки, я навчилася добре захищатися.

Табела була доволі кримінальним і славовільним народом. Але особливо, коли з навколишніх сел, міст та навіть з інших королівств через небезпеку з боку епікіндінів, прийшли не тільки звичайні селячи чи знать, а й шахраї та бандити. Люди, які приїжджали сюди, рятуючи власні життя, і шукаючи кращого. Але в кожного було своє бачення на те, як вони хочуть поміняти своє життя. На краще, чи на гірше. Більшості хто прибував сюди не мали грошей за пазухою, щоб забезпечити себе дахом над головою, не мали за, що купити їжі та інших не менш важливих потреб, які потребуються в житті кожної людини. Тож, щоб вижити варіантів було не багато: стати попрошайками, займатися крадіжкою, продавати своє власне тіло для розваг або стати найманою вбивцею, як я.

З цієї причини я вступила в Тіні, щоб вижити. Не маючи нічого, потрібно було пристосовуватися до нового середовища.

В кварталі Огістон було більш менш безпечно. Тут зазвичай продавалися, якісь крамниці зі зброєю: топори, мечі, кинджали. Різноманітний одяг: плаття, костюмами, аксесуарами та іншими різними предметами. Більшість крамничок вже закрилися. За винятком лише барів, які могли бути відкриті цілісіньку ніч, де можна було добре скоротати свій час. Місця, як такі мені не подобалися, але на превеликий жаль саме туди я мала піти, якщо я хотіла зустрітися з подругою, якій сильно були до вподоби такі розвратні місця. Один із них, бар – "Веселий Батільдо Ґонк".

Цей бар був популярний. До нього всі сходилися, щоб задовольнитися розвагами, які

пропонували своїм клієнтам молоді, привабливі дівчата в коротких спідничках, яким заледве виповнилось й шістнадцять, може навіть менше. Через шар косметики було важкувато визначитися. Всі вони намагалися сподобатися чоловікам, які в два чи три рази були старші за них, щоб заробити хоч, якісь гроші аби вижити. Вони вибрали свій власний вибір, щоб стати такими, якими зараз вони є. Але, коли я бачу їх не знаю, що я до них маю відчувати. Огиду? Невинних жертв цього жорстокого світу? Я їх не засуджувала, бо сама від них не була ліпша. Навіть – гіршою.

Завернувши за поворот, я саме підходила до «Веселого Батільдо Ґонк», як по дорозі, недалеко від входу помічаю одну парочку, яка безсоромно занімається відвертою сценою всіх на очах. Якщо придивитися пильніше, можна було побачити всю картину в цілому, якби не темрява, яка якось приховувала їхні оголені тіла. На них, то і діло, що зиркали всі перехожі, які проходять повз них, і на їхніх обличчях з'являються нахабні усмішки, від яких мені стає млосно. Хтось навіть свистів.

На сусідній стороні вулиці, якась друга закохана пара, на цей раз двоє дівчат і один хлопець займається похожим ділом, але на цей раз світло від смолоскипа падає на їхні сплутані оголені тіла. Швидко повертаю голову в інший бік в неспроможності дивитися на це все. Їхні сильні стони, які чути на всю вулицю, долітали аж до мене. Якщо ненадовго затриматися тут, можу побачити і не тільки це. Від чого мені хочеться чим пошвидше зайти всередину, але розумію, що там ненабагато краще, аніж зовні.

Відчинивши вхідні дерев'яні двері, потрапляю всередину, де мої очі поволі привикали до темряви. Повсюди були невеликі столики із дубовими дерев'яними лавками, де сиділи та страсно цілували один одного різного віку люди. Від молодих до старших. На столах стояли всілякі напої із закусками. Але сексом тут не займалися, це було заборонено. Ти можеш займатися цим на вулиці, де всім не було діла до тебе, або забронювати кімнату на другому поверсі. Лише для цього потрібно було заплатити з п'ять срібних монет. Але це правила встановлені тільки в цьому барі, в інших барах можна займатися сексом навіть всередині, де ще огидніше поводяться люди з своїми бридкими фантазіями, тож це місце ще не таке й погане, запевняла я себе в думках.

На самій стелі висіло декілька смолоскипів, які не яскраво світилися, від чого гості занурювалися в напівтемряву, де важко було їх розгледіти, бо світла тут не вистачало. Але так було й задумано.

Озираючись навкруги в пошуках своєї подруги, яка полюбляла находити своїх партнерів лише на ніч, а пізніше найти когось іншого. Я знала, що знайду її саме в «Веселому Батільдо Ґонк», і ніде інде. Отримуючи безплатні напитки, якими її пригощав бармен на ім'я Чарльз, про якого подруга вже розповіла раніше, тож її пристрать залишитися тут посилювалась – вдвічі.

Запримітивши знайому фігуру за барною стійкою одрузу попрямувала прямо туди, через звуки непристойних стогонів. Поряд з подругою стояв ще якийсь хлопець. Проходячи повз помічаю боковим зором, що мене нагло роздивляється якийсь товстий мужик з непристойним поглядом, нагло оглядаючи мене, але вигляду я не показую. Я цілеспрямовано йшла прямо, але не встигнула я дойти до подруги, як на півшляху на мою талію падає сильна рука, яка спритно притягує мене до себе. За секунду я вже сиджу на

чиїхось колінах. Обертаюся, і бачу, що це той самий мужик, який дивився мене з похоттю в очах.

– Ей мала, не хочеш приєднатися до мене? Обіцяю тобі це сподобається, – сказав свинцевим голосом він.

Моя реакція не заставляє довго чекати, і моментально вільною рукою б'ю по його грубій руці, якою він мене тримав. Того від мене неочікуючи, він голосно вилаявся, і послабив хватку на моєї талії, і миттю підвелася, обхопила його руку і, розвернувши, заклала її за його спину. Той зойкнув від болі, а за тим одним спритним рухом дістаю свій кинджал з ніжон, і простаскаю до його горла свій кинджал та з легка надавлюю. В мить ока на його лиці з'явився неприхований страх, розпач і лють. Чоловік щось намагався сказати самими ж губами, але тільки спромігся, на якесь мимрення. Видно він не очікував, що якась дівка як, я можу спричинити спротив. Він не знав хто я така, а якби знав, то радше втік, як тільки я увійшла всередину. Приставивши кинджал чуть сильніше до горла, злегка надавлюю, звідки потекла маленька струйка крові. Він хотів вирватися, але я ще сильніше здавила його руку. Якщо ще трохи надавати можу її з легкістю зламати.

– Чого ти твориш!? Мерзавка я тебе на… – та не встигає він договорити, як я кидаю його на підлогу, і з всієї сили б'ю ногою об його спину. Крикнувши від болі та зіщулившись, я сідаю на його спину, і знову притискаю кинджал, але на цей раз протикаю лезо між лопаток. Але не глибоко, лише задіваю, щоб він відчув біль. У відповідь чоловік несамовито закричав.

Тільки зараз помічаю, що в залі запанувала мертва тиши. Я відчувала погляди всіх присутніх людей, які дивилася тільки на нас. Ніхто не намагався підійти, щоб втрутитися. Лиш ззовні долинали віддалені звуки якихось розмов. Раптом тишу перебив голосний смішок, який долинув зі сторони бару. Кидаючи погляд туди, бачу, як моя подруга мені посміхається, на що на моєму лиці з'явилася ледь помітна усмішка, але вона миттю стирається, коли я перевожу погляд на того мерзотника, який посмів мене лапати, схиляючи голову до нього, говорю йому в потилицю.

– Якщо ти ще раз, торкнешся до мене своєю бридкою рукою, – на моєму обличчі знову розквітла зла усмішка, від незмоги не відчути насолоду від того, як широко розкрилися від переляку маленькі очі чоловіка. – Повір, я тобі її відріжу, і буду дивитися, як ти істикатимеш кров'ю, а твої крики будуть для моїх вух мелодійною музикою, якою я буду насолоджуватися до того моменту, допоки ти не здохнеш.

На цей раз в приміщенні запанувала цілковита тиша, яка оповила весь бар. Всі, немов затамували подих, від того, що може статися дальше, чекали.

Мужик не міг промовити й слова, від переляку відкривши рот. Злегка наклоняюся ближче до його вуха, і він не старається навіть поворухнутися, не те, щоб щось сказати. Шепочу так, щоб міг почути тільки він:

– Навіть, якщо я би хотіла з тобою переспати, що малоймовірно, то твій маленький член, не зміг би мене задовольнити. Я б його скоріше відрізала, і засунула тобі прямо в глотку, щоб ти його попробував на смак. І я обіцяю зробити це, якщо в наступний раз попробуєш хоч пальцем мене ворухнути. Ти це зрозумів? – пригрозила я, холоднокровно.

Чоловік спершу оторопіло глянув на мене з напівоберта, а за кілька секунд кивнув, і його почервоніле обличчя, заставило мене посміхнутися ширше. Завжди цікаво спостерігати, що можуть зробити звичайні слова.

Прибираю кинджал, і витираю об його ж одяг, його власну кров. Випустивши його руку, вставши, і відступаю на крок, і перед тим, як піти, в останній раз кидаю на виродка лютий погляд, і обминувши його, йду в напрямку подруги скопійною ходою, бачачи, яка вона, то і діло старається не пирснути від сміху.

Я перевала погляд на хлопця, який стояв поруч від подруги, і наші погляди зустрілися. Він був в тіні, як і всі решта людей, які були тут, тож я не могла добре розгледіти його, але це не завадило не побачити його ледь помітну усмішку. А в його погляді читалося, щось як захват? Волосся під світлом смолоскипів здавалося, немов синє. На ньому був темно-синій плащ, який спадав майже до самої підлоги. Прислонившись до барної стійки, і схрестивши руки на грудях, він мав доволі красивий вигляд. Ні, я не так виразилася. Він був прекрасним. Щось мені підказувало, що він не з робкого десятка.

Найбільше мене заворожували його холодні голубі очі. Мені здалося, що ми дивилися один на одного цілу вічність, але минуло всього на всього кілька секунд, коли брюнет, схиливши голову до моєї подруги, щось тихо сказав їй на вухо на, що та відповіла малим кивком. Але, коли я майже підійшла до них, незнайомець відсторонився, і граційною ходою попрямував прямо до мене, де я знову пересікнулася з його холодними голубими очима, що аж мурашки по шкірі пройшлися. Він був вищий від мене на цілу голову, а на поясі в нього звисав великий меч. Пройшовши повз мене, таємничий незнайомець пішов до виходу.

Він воїн? Якщо так, то, що він забув в цьому богом забутим місцем, як це?

Мене заполонила цікавість, що такого він міг сказати Камілі? Він не виглядав тою категорією людей, якими вибирала подруга на побачення.

– На твоєму місці, я б на додачу плюнула йому в обличчя, а тоді вже пішла, – промовила з ноткою веселощів, Каміла Реджіс, вольгарно сидячи на високому стільці.

Усміхнувшись до Каміли, сідаю поруч з нею на дерев’яній високий стіл з підвищенням, що й вона.

– Я б на це задоволенням подивилася збоку, – відповідаю.

На що Каміла, заливається таким сміхом, тримаючи в одній руці склянку бурбону, який ледве не виливається на стіл, а другою за поперек, але коли нарешті перестає сміятися, крізь сльози говорить.

– Давно не бачилися, моя Кіра. Те, що ти відповідаєш на мій жарт мене радує. Але, де ти пропадала всі ці два тижні? Невже так туго з вихідними? – останні слова вона говорить з ноткою суму.

Вона знає чим я займаюся.

– Останнім часом так, – сухо відповідаю я, дивлячись їй прямо в її сірі очі. Її темне-коротке кучеряве волосся, спадає їй на оголені плечі. На ній сіро-біла сукня, яка досягає їй аж до самих колін, і облягає її стройну фігуру, що не давало жодних сумнівів чому чоловіки

припадають до її чарів, ключи на її вроду. В неї вона була красива. Платття чудово їй пасувало. А прикраси, які аж сяяли, привертали до себе увагу, на яку вона завжди сподівалася отримати. Лиш ростом Каміла була на кілька сантиметрів вища, ніж я.

– Ех, не дуже добре. Ми могли б пити разом бурбон, – пробурмотіла не втішно Каміла, прокручуючи склянку в руці, а за тим повернувши до мене голову, хитро до мене всміхається. – Але це можна виправити.

За секунду Каміла, гукає бармена, і вже через три хвилини переді мною вже стоїть кришталевий стакан з бурбоном та маленькими кусочками льоду. Каміла знала, як підняти мені настрій, хоть трохи.

– Розказуй, що в тебе нового? – після ковтка бурбону, запитується подруга.

Взявши в долоню випивку, злегка покачую його, дивлячись, як кружляють кубики льоду, б'ючись об склянку стінки. Зітхнувши промовляю:

– Все без змін. Кожен день, одне й те саме.

Та кивнула, не дивлячись на мене.

– Але все-таки, я не очікувала, що ти зайдеш сюди, – вона косо поглянула на мене, а її сірі очі злегка прищурюються, а погляд став пильнішим. – Щось сталося?

Каміла Реджіс була спостережливою людиною, і могла без особливих трудностей прогледіти будь-яку дрібницю. Тож я не здивована, що вона зауважила мою тривожність, яку я намагалася так добре приховати, під фальшивою посмішкою.

Стишою голос до шепоту, щоб могла почути тільки вона.

– Урсус Жольд, сказав нам сьогодні, що завтра з самого ранку нас всіх членів Тіні буде очікувати король Ґаріхтон, в своєму тронному залі.

Каміла, зрозуміла, що я мала на увазі, тихо вилаявшись, знаючи, що це могло для мене означати. В ці дні, коли я була там, в мене спорчувався настрій на цілий день. Кожну зустріч в короля Ґаріхтона, я пам’ятала на довго, отож завтрашня зустріч не буде винятком, і не забудеться на довгі місяці, а то й роки, які будуть зринюватися в моїх снах, як кошмарний сон. Зазвичай нам давали завдання в нашому укритті, але коли діло йшло до того, що нас викликав сам король означало – насувається, щось недобре.

Всякому разі я була дуже вдячна Камілі за її підтримку, коли мені її так потрібно було. В самі не прості часи вона мене підтримувала, а я її. Так ми могли не бачити один одного, довгий час, але це не завадило нашій дружбі.

Минуло п'ять хвилин, і я більше не могла витримувати цю зловісну тишину, яка повисла між нами.

– Ну а тебе як, все по-старому? Чим зараз займаєшся? – роблю паузу, – не залишила своє любиме діло і далі бачу, а?

Обернувшись в мою сторону та глотнувши глоток бурбону, Каміла усміхається, але не такою радісною усмішкою, як раніше, як кілька хвилин потому я проінформувала, де я була відсутня

ці два тижні, і які плани в мене намічаються.

– Якби ж. Я знайшла роботу.

Від здивування, мої брови поповзли вгору.

– Та ну, і яку саме?

– В одному швейному магазинчику, де вишивають плаття, сукні та ще всяку всячину, двома вулицями звідси. Я найнялася на роботу в однієї пожилої жінки на ім'я Ромільда, Роніла… або якось так. Вона взяла мене до себе, бо їй не вистачало рук для обслуговування клієнтів. Я якраз шукала якусь роботу, і мені якщо чесно було все одно чим я буду займатися, просто мені потрібні були гроші, і, як бачиш знайшла.

– Це добре, мої вітання. Хоч ти знайшла, щось нормальне.

– Дякую.

На деякий час ми перестаємо говорити, і мені спадає на думку спитатися про цього таємничого брюнета, який був з Камілою. Але не встигаю озвучити свою думку, обернувшись до подруги і помічаю, як обличчя подруги напружилося, і вона пильно подивилася на мене, змінюючи голос на серйозний.

– Скільки ти часу будеш це продовжувати? Ти не збираєшся це зупинити? – на мить в її сірих очах помічаю, щось схоже на жалість, і прикре розуміння, коли на моєму обличчі Каміла, знаходить відповідь на своє запитання, бо вона як і я чудово розуміємо, що це неможливо. – Невже немає ніякого виходу? – стиха запитує вона.

Якби в мене був вибір, я б пішла з цієї організації, ні про що не шкодуючи, але це не той випадок, коли я могла б так зробити.

Від цього залежало не тільки моє життя, яким я могла пожертвувати.

Мій настрій, який був, і до того поганий, зіпсувався остаточно. Я ненавиділа про це говорити. Занадто тема була болюча.

Важко видихнувши, я затримала свій погляд на кубиках льоду.

Тому, що скільки часу не мине, я все рівно залишуся в цьому лайні.

– Камі, я зараз не в настрої про це обговорювати, не в цей час, коли я маю один вільний вечір, щоб думати про зміни в майбутньому, які ніколи не з’являться в моєму житті. Ти сама це добре знаєш.

І Каміла знала. Але їй ніколи не подобалося, що я є в Тіні, яку очолював сам король Ґаріхтон. Вона його так само палко ненавиділа, як я.

На її обличчі відображався протест, і вона хотіла, щось сказати, але не встигла вона промовити, як несподівано з-за двору пролунав моторошний жіночий крик. Крики не замовкали, а наоборот ставали дедалі голоснішими. В залі запанувала гнітюча тиша, а за мить люди почали нервово перегукуватися один з одним: «Що там відбувається?», «Якого чорта, там коїться?», «Що це за крики?».

Почалася паніка, яка наростала з кожною секундою все сильнішою, але ніхто не наважувався наблизитися до виходу.

Ми з Камілою стурбовано перезирнулися, і без слів ми піднялися з крісел на яких сиділи, дістаючи на ходу нашу зброю. Свій кинджал я вже тримаю на готові, так само, як й Каміла, свій меч, який вона якимось дивов могла заховати під своє платття. Ми повільно стали наближатися до дверей, де гучніше долинали болісні крики, які не зупинялися, і на секунду.

– І так вітають мешканці цього королівства – своїх господарів? – пролунав незворушний голос, від якого мені стало не по собі.

В цю саму секунду моє тіло, немов прийняло струмом. Мене охоплює страх, при згадці хто може бути за цими дверима, моє серце несамовито почало калатати. У скронях задзвеніла кров. Несподівано мені забракло повітря в грудях. Я уповільнила крок. Здавалося, що світ навкруги мене таке зупинився. Я не чула більше крики жінки, і галас людей. Зненацька чиясь рука, яка впала на моє плече повернула мене до реальності. Я навіть не одразу зрозуміла, що застигла на місці.

– Тобі не обов'язково виходити туди, – з занепокоєнням сказала Каміла. Вона здогадалася про що я подумала. – Я сама розберусь, тобі ліпше забратися з цього місця чим швидше.

Я знала чому.

Я знала чому, вона не хоче, щоб я йшла туди.

Я знала, що краще забиратися з цього місця якнайшвидше.

Одночасно я була вдячна підтримці подруги, що вона розуміє, що на кону, і що вона хоче мене захистити, але саме розуміння того, що я маю покинути її було нестерпним. Я не можу залишити її саму. Я не можу.

Вона побачила, що я вагаюся, і слабо посміхнулася.

– Не хвилюйся за мене, зі мною все буде добре, – підбадьорливо сказала та, і злегка мене штурхнула ліктем. – Ти ж мене знаєш я не дам себе в обіду.

Я знала, що Каміла була сильною. Але в мене виникло погане передчуття, що я поступаю неправильно, покидаючи подругу тут.

– Ми можемо піти разом, – сподіваючись, що вона мене дослухається, та вона лише заперечно похитала головою. Вона, ще щось хотіла сказати, але в ту саму мить двері рвучко відчинилися, і через них всередину залетіло і впало на підлогу тіло. Я і Каміла підвели погляди туди. Жінка була вся заляпана в крові, щось безкотіла.

– Іди! – голосніше мовила Каміла, штовхаючи мене в сторону.

На цей раз без вагань я побігла через розгублених людей до потаємного виходу в кутку кімнати, де була підсобка, а під нею приховані двері, про, які ніхто не знав. Саме через ці двері можна було вийти на вулицю. Мені це сказала Каміла, ще раніше, коли в нас ще був час на розмови.

Через весь цей хаос, люди в паніці почали метушитися туди-сюди, заважаючи бігти, відчого я

навіть кілька раз чуть не впала, але все-таки мені вдалося добігти до підсобки. Обертаючись назад, я не змогла серед наляканих людей знайти Камілу. Декілька разів я спутувала її з якоюсь іншою дівчиною, з дуже похожив платтям, але це була не вона та й через напівморок було важко, щось розгледіти.

Буду сподіватися, що з нею все буде гаразд.

Раптово в приміщенні запанувала моторошна тиша. Всі крики зненацька вщухли, коли всередину зайшли вони. *Редклійці*. Страшна догадка підтвердилася. Я зовсім не очікувала їх тут зустріти. Тільки не тут.

Четверо здорових чоловіків в залізних обладунках, ліниво простували вперед. В кожного з них був величезний меч. Їхні кроки відбивалися по-дерев'яній підлозі, яка прогиналася під їхньою вагою. Підійшовши до окровавленного тіла жінки, гвардійці зупинилися перед нею. Один із них злобно вишкірився.

– Ну і потвора, – холодно мовив той.

Бідолашна жінка була ще жива. Я бачила, як вона намагається відповзити від них. Чоловік, який стояв перед нею дістав з кишені чорний предмет. Це був пістолет, і націлив на жінку. Я не відвернула погляду. Але здригнулася від звуку пострілу, хоча не мала цього робити. Я вже бачила таке раніше. Багато разів, бо сама таке робила. Де-не-де пролунали злякані зойки, але ніхто не наважувався поворухнувся аби втекти.

Переступивши через вже мертве тіло, четверо солдатів лінивою походкою направилися до барної стійки, наче нічого особливого не сталося. Двоє з них, приглянувши собі, якихось дівиць, які тут працювали присіли коло них на диванчиках, і почали їм щось шепотіти, рухаючи в непристойних місцях, але дівчатам лиш доводилося терпіти це, так це була їхня частина роботи. На це гидко було дивитися.

Перевівши поряд на інших двох, які підійшовши до бару, сіли на ті самі місця, де до того сиділи ми з Камілою. Редклійці сіли поруч з компанією хлопців, які стараються не дивитися в їхню сторону. Пізніше один з редклійців повертає до них голову, і уїдливо промовив до них:

- Ей, не пригостите нас випивкою?

Хлопець, який був найближче до них, нервово кивнувши у відповідь, гукає бармена, і замовляє щось їм. Вони не хотіли мати ніяких проблем. Не хотіли бути вбитими, як та невинна жінка.

Редклієць, який нагло попросив замовити для них алкоголь, розвернувся до натовпу, який так і далі тримав непорушну тишину. Він пристально обвів поглядом весь зал. Я сильніше притулилася до дверей. Тут було темно, тож він не зміг би мене побачили. Я надіялася.

– Чого завмерли, як вкопані? Ніколи не бачили солдатів Імперії Редклії? – сказав той, в голосі, в якому відчувалася погроза.

Після його репліки, мало-помалу почало чутися голоси, перешіптування, поцілунки, стони. Ніхто не наважувався порушити наказ чи вийти звідси, переживаючи через свої життя, які вмить могли в любий момент зупинитися.

Імперія Редклія – єдина країна, яка не називається себе «Королівством». Я б скоріше назвала їх «Кровавою Імперію». Вони вважають себе могутніми, і рятувальниками. Але все, що вони зробили і роблять є аж ніяк не задля людства, скоріш наоборот. За ними тягнеться велика гора трупів, які вони залишають за собою. З такими, як вони краще не зв'язуватися. Для них головне, що їх бояться.

Всі про це знають.

Ніхто не зробив їм зауваження.

Ніхто не сміє сказати хоть, щось їм.

Вирішую забиратися звідси. Ще раз кидаю останній погляд на тих двох, які сидять коло бару, і тільки зараз замічаю дещо. Темноволосий, який сидить на моєму місці та п'є пиво, на руці і нарукавнику видно кров. Значить це він бив її. Я не сумнівалася, що він це зробив з веселощів, ніж по інших причинах. Редклійці завжди так робили.

Непомітно проходжу в запасний вихід, в тому місці, де показувала мені подруга, і вийшовши назовні стараюся йти спокійним кроком, боячись навіть обернутися, щоб пересвідчитися чи вони побачили мені чи ні. В мені виростає таке бажання бігти настільки швидко, як тільки це можливо, але стримую себе.

“Вони не мали мене впізнати” – шепоче тремтливий голос в моїй голові.

Я не думала, що коли небудь зустріну їх тут. За всі ці роки. Звичай редклійці рідко тут бувають.

Буду молитися Богу, якщо він звісно існує, що скликання, яке буде завтра не буде присвячене саме їм.

Накінець наважуся зиркнути через плече. Нікого не помічаючи, я розчиняюся в темному провулку.

Розділ 1 “Беззоряна ніч”

Змиваючи ще майже теплу кров з моїх рук в холодній, каламутній воді у відрі, яке я запримітила в кутку кімнати. Не знаю, що в цій воді було, але воно противно пахло, так само, як запах в кімнаті. Витерши руки сірою ганчіркою, я скоса позираю через плече на мертвий труп, який лежав посередині кімнати на мармуровій підлозі. Світло від смолоскипа падало на темну-багряну калюжу крові, яка вже встигла повільно розтектися навколо трупа.

Мертве тіло поволі вже видавало неприємний запах, від чого повітря в приміщенні відчутно пахло гнилизною, і набувати нестерпного огидного смороду. Я старалася втриматися від нападу нудоти.

Тепер, коли з вбивством покінчено, я змогла видихнути і бути спокійною, що Урсус Жольд буде цілком задоволений моєю роботою.

– Не смій схибити, Ґрейвун, – глухим голос сказав тоді Урсус, стоячи спиною до мене, роздивляючись із вікна вид на місто, на якого падали передвечірні сутінки. – Це вбивство є – надзвичайно важливим. Він не має вижити.

Я накінець можу детальніше роздивитися кімнату, в якій перебуваю. Як тільки я перетнула поріг будинку, і зайшла всередину, я помітила, що підлога коридору не з якоїсь там деревини, як у більшості будинків, а з справжнього срібла, яке ледь-ледь виблискувало. Я могла навіть в ньому розгледіти розмите відображення свого силуету. Все свідчило про багатство і велич маєтку, в якому цей чоловік тут жив. Не кожен в Табелі міг проживати в таких розкошах. У вітальні, де я зараз була, стояв гігантський шкіряний диван, а поруч з ним столик, на якому була пляшка вина з одним келихом. З іншої сторони кімнати розташовувалася полиці, на яких стояли різні антикварні шкатулки, багато книг і стоси пергаменту, а зверху висіла невелика картина спокійного моря. З однієї сторони стіни були величезні вікна, розміром з мене. На благо штори були закриті.

Вся ця краса просто не вписувалася до мертвої людини під моїми ногами.

Перед тим, як приступити до виконання наступного мені ненависного етапу свого завдання, я підійшла до прочинених дверей, і увійшла в сусідню напівтемну кімнату, яку освітлювали кілька смолоскипів з різних боків кімнати. В самому центрі стояв великий дубовий стіл, де на мою думку, могло б розмістити чоловік з десять. Підійшовши ближче я подумала, що він слугував точно не для проведення трапез. Це було видно по тому, як на поверхні стола були розгорнуті десятки стосів паперу. Серед цього всього мій погляд впав на розгорнуту карту Онірії.

На мапі були безліч червоних точок, які були прикріплені до назви міст, портів та безлічі інших місць по всьому континенту Онірії. Чоловіка, якого я вбила був капітаном одного корабля. Думаю він виводив на карті ці позначки, в тих місцях, де він вже встиг побувати, коли бродив морями. Їх було настільки багато, що я здивувалася, як в теперішніх умовах він зміг їх відвідати? Занадто ж наш світ став – небезпечний.

Біля карти стояла невеличка статуетка Богині Вінтер. Вона була зроблена з чистого кришталю. Старша жінка тримала в руці меч, і рішучістю та з ворожим поглядом дивилася

перед собою.

Краєм ока я прочитала на одному із листів, про місто Ноші, яке було розташоване в королівстві Нокіндське. Я подивилася на карту Онірії. Там була червона точка. Значить він там вже встиг побувати. Взявши кілька інших листів, де на них так само були написані інші міста. В кожному з них було написано їхні особливості, звичаї та таємниці. Деякі із тих міст були жирним шрифтом обведені. Їх було настільки багато, що розбігалися очі. Гадаю цей чоловік найближчим часом хотів відправитися до них.

Йому взагалі не було страшно це робити? Навіщо ризикувати життям, весь час подорожуючи, замість того, аби сидіти в безпечному місці?

Я поклала листи на стіл, і окинула поглядом кімнату. З іншого боку стіни розташовувалися широченні полиці, які простягалися від одного кінця стіни до іншого. На них були безліч книжок. Від товстих томів до маленьких книжечок. Пергаментів і сувоїв. Підійшовши ближче було ясно, що книги вже давно покрилися товстим шаром пилюки. Простягнувши руку, і взявши одну з них, погортавши я нічого не зрозуміла з того, що було написано, так як мовою, якою була написана ця книга була не афідською, а якоюсь іншою мовою.

Закривши книгу, я уважно поглянула на обкладинку. Вона була майже повністю чорною, якщо не зважати, що посередині був ледь помітний білий надпис з тією самою незрозумілою мовою.

Поклавши її на місце, я взяла іншу. Розгорнувши в ній писалося про міста, як відомі та маловідомі. Я хмикнула, згорнувши різко книгу. Цей чоловік явно був помішений на дослідженнях всіх міст в Онірії. Поставивши на місце книгу, я запримітила, що на верхній полиці була статуетка Бога Вінд. Але цього разу статуетка була оздоблена з темного дерева. Ставши на носочки, аби дотягнутися до неї, акуратно взявши її, виявила, що вона також пропадала під слоєм пилюки.

– Ці Боги вже давно позабуті світом, – одного разу сказала моя бабця Аґалія. – Чи колись вони справді існували? – запитала я.

Бабця дивлячись на мене сумно посміхнулася.

– Тільки не тут. Це всього лиш вигадки людської уяви, тут в Афідії.

Поставивши статуетку на місце, я пройшлася вздовж книжкових полиць, коли попереду в напівтемряві, зауважила значну більшу в розмірах майже на половин стіни мапу Онірії, аніж та, яка була на столі. Ставши навпроти карти, на ній я побачила чіткі кордони всіх шістьох королівств. В тому числі і нашого. Королівства Афідії.

Мій погляд зупинився на лівому нижньому куті карти, де була одна чорна пляма, яка затуляла майже третину карти. Пусте місце, на якому мало б бути ще одне королівство.

Але його існування припинилося майже одинадцять років тому.

Я безвільно розглядала карту, і стиснула кулаки. Як я довго не відтягувала час, я не можу цього робити й надалі. Я ненавиділа подальшу частину своєї роботи, коли діло доходило до замітання своїх слідів. Закривши очі, і через ніс на повні груди вдихнувши й видихнувши, я змусила себе думати про краплю чогось хорошого.

Чорт. Тут в біса немає, і ніколи не було, і не буде нічого хорошого, – сказав мій внутрішній голос, – те, що ти робиш це – гидко й низько.

Взявши волю в кулак, я відвернулася від карти, столу та книжок, які я як змусила себе думати можуть якимось дивом зацікавити мене, і відволікти мене. Хоча я й *чудово* знала, що це була чергова самообмана до самої себе і ніщо інше. Я просто не хотіла робити те, що потрібно було зробити дальше з людиною, яку вбила.

Повернувшись назад в кімнату, я старалась не звертати на запах, який став ще нестерпнішим.

До того, як я мала вбити цього чоловіка, я детально вивчила план цього будинку, і знала де, що знаходилося. Ніяка більше кімната мене не цікавила, окрім однієї – підвалу, який знаходився сходами нижче.

Позираючи на свій наручний годинник на зап'ясті, подумки зазначаю, що в мене залишається приблизно п'ятнадцять хвилин, перш ніж зникнути звідси. Можливо й менше. Френк Волтон може просто не захоче чекати мене, коли побачить, що мене немає на місці й мені доведеться йти пішки. А перспектива знову йти самій через половину міста вночі не сильно вабила.

Кидаю похмурий погляд на труп чоловіка. Його було звати Брейвеном Хері. Перед тим, як приступити до виконання місії, я прочитала його особисті дані, які мені передав Урсус для більшого ознайомлення зі своєю майбутньою жертвою для кращого вистеження й чудово продуманого плану його вбивства. Я вичитала дещо цікаве про такого собі Брейвена Хері.

На перший погляд Брейвен Хері був нічим не примітним молодим чоловіком, на років двадцять вісім, не більше з худорлявою тілобудовою, але видимі м’язи на тілі говорили, що він привик до важкої робити. Високий на зріст, світло-коричневим волоссям та засмаглою шкірою. Він реалізував себе в морській сфері, будучи капітаном з одного з судин на ім'я «Ґранґвій». Він подорожував по всіх королівствах, перевозив і доставляв різноманітні предмети з різних куточків світу сюди в Табелу: зброю, одяг, їжу, коштовності та цінні предмети, які коштували чималих статків. Все що хочеш, що могло знадобитися людям. Таким чином він продавав товар, і отримував за це великі гроші. Я бачила Брейвена кілька раз в тронній залі, як пошану до короля, він віддавав йому дорогоцінні коштовності, дивні предмети, які я бачила вперше.

Але підпільним ділом, яким таємно займався Брейвен була – наркоторгівля. Чоловік продавав протизаконні і небезпечні предмети на чорному ринку. Король знав про це, і

завжди приховував Брейвенові діяння від небезінтересних очей. Ті хто наважувався сували свого носа куди не слід король карав. Вбивство було першочерговим і перевіреним часом способом, щоб позбутися зівак. Це тривало щонайменше п’ять років. А натомість Хері повинен був віддавати половину зароблених грошей, які він отримав на ринку королю.

Але з недавніх пір все змінилося.

З незрозумілих причин король наказав вбити Брейвена Хері, і попросив це нас. Точніше ми мали підпорядковуватися любому наказу нашого короля. Ми були його Тінню. Особистою охороною короля, яка виконувала всі його накази. Без винятку. Його вірна людина Урсус

Жольд, голова Тінів доручив мені взятися за цю справу.

З кожним кроком до трупа мене накривало сильнішою хвилею нудоти. Нависнувши над його блідим обличчям, мій погляд впав на його очі, в яких була лише одна – пустота.

Взявши обома руками нерухоме тіло за пахви, я з неабиякою силою потягнула його в сторону підвалу. На обличчі поступив піт. На вигляд хлопець здавався легшим, але він важив добряче, що довелося піднапрягтися, щоб відтащити його тушу. Хотілося чим по швидше здихатися від нього, кинувши у велику підземну піч, яка обігрівала цей двоповерховий кам'яний будинок. Від самої цієї думки мені скрутило живіт, і немає різниці скільки разів я це робила, мені просто не по собі повторювати це раз у раз.

Однією рукою відчинила двері, а іншою підтримувала тіло. Попереді виднілися кілька сходинок, які ввели вниз, і зникали за густою пеленою темноти, туди куди не потрапляло світло смолоскипа. Я не збиралася витрачати зайву енергію, і волочити тіло на своїй спині, тож…

Недбало кинувши обмякле тіло перед собою й без лишніх роздумів просто пхнула тіло ногою падати по кам'яних сходах вниз. В мертвій тиші тіло Брейвена тихим принчмакнутим звуком покотилося по сходах, зникаючи в темряві, і за кілька секунд глухо гепнулося внизу.

Знявши зі стіни смолоскип, почала спускатися вниз. Невеличка хмара пилюки здійнялася по сходах, і поміж тим побачила малі червоні плями від крові.

В підвалі було досить прохолодно і сиро, і по моїй шкірі пробігся холодок. І якби не тускле світло від смолоскипа, було таке враження, наче тут панує всепоглинаюча порожнеча.

Світло від смолоскипа впало над чоловічим трупом. Його одна нога вигнулася під не рівним кутом, а обличчя стало ще мертвеніше, і забилося до такої степені, що воно почало кровити.

Злегка наклонившись, беручи за комірець його туніки, просякнутою лепкою кров'ю, я потягнула його в сторону до ледь сяючого промінчика світла в дальньому кінці підвалу. Підходячи блище стало чутно потріскування дров у великій кам'яній пічці.

“Ось і все, зараз все закінчиться”, – в своїх думках заспокійливо я прошепотіла сама до себе. Після цього я зможу накінець-то покинути це гниле місце. Це остання частина моєї місії.

Зачепивши смолоскип на стіну, я обережно відкриваю дверцята пічки, щоб не обпектися, так як вони були достатньо гарячими, і відсуваю їх по сторонах, достатньо широко, наскільки це було можливо. Густий, темний дим одразу дмухнув прямо мені в обличчя. Вільною рукою, я старалася прикритися від диму, а другою вчепившись за одежину, скривилася від огиди, коли під нігтями відчувала холодну шкіру. Наступної миті з всією силою підняла тіло й закинула всередину. Швидко закривши дверцята, перед тим, як за секунду вогонь здійнявся на мене, а тіло мало не вивалилося назад.

Стряхую з себе пил та встаю. Мої легені не могли вже дихати цим повітрям, який став ще жахливішим. Деякий час я просто дивилася на піч, де спалювалося тіло. Чоловік був доволі молодий, і досить красивий. Він міг, ще багато чого побачити й зробити за своє життя. Але вочевидь доля приготувала для нього іншу участь.

Його тіло ніхто, і ніколи не знайде. Воно згорить швидше, а кості перетворяться на попіл,

який перемішається з частинками золи від спалених раніше дров. Занадто пізно хтось додумається шукати його саме тут. За весь час, який я спостерігала за цим чоловіком я бачила, що він завжди був сам, тож не думаю, що він з кимось жив. За ним ніхто не буде переживати.

Мені повезло. Брейвен Хері майже не захищався. Він навіть не помітив, що до нього із-за спини підкралася холоднокровна вбивця з кинджалом в руці. Думаю його необачність була через його знервованість, коли він прийшов до оселі. Саме вона не дала йому змогу вчасно помітити небезпеку, яка затаїлася в його домі. Не знаю причини чому він був такий неспокійний, але це тільки зіграло мені на руку. Коли чоловік виявив, що хтось ще є в цьому будинку крім нього – було занадто пізно.

Брейвен обернувся в той момент, коли я хотіла нанести кинджалом прямо йому в голову. Віддам йому належне, він спромігся в останню секунду відскочити, але чоловік явно був не готовий до бійки.

Коли він подивився на мене, його жовті очі широко розплющилися від пізнання. – Ти, – збентежено, і розгублено промовив він.

Блискавично швидко, щоб не створити зайвого шуму я накинулася на нього, використавши свою спритність, і на цей раз добре націлилася кинджалом. Гостре лезо проткнуло йому серце, тим сами подарувавши йому швидку загибель. Останні слова, які він прошепотів за мить до своєї загибелі були:

– Вони знали.

В останні секунди його життя, очі в чоловіка були наповнені не страхом і відчаєм, а не зрозумілим для мене глибоким смутком, і ще чимось, що я не встигла розгледіти, коли

тіло впало додолу. Його реакція мене здивувала. Зазвичай мої жертви так не поводилися.

Ці слова нічого не могли мені сказати чи пояснити. Можливо він дізнався, що корона прийшла за ним, і тоді це пояснювалася Брейвонова реакція.

Я поглядую ще раз на годинник. Десь, як раз має під'їхати карета, яка забере мене звідси.

Останній раз кидаю погляд на піч, перед тим, як піднятися наверх.

Але прямуючи до дверей задумуюсь, чи варто було перед тим, як вбити – спочатку розпитати, як саме він переступив королю Афідії дорогу, аж тоді закінчити його страждання?

Уви було вже занадто пізно.

Але в голові крутилася думка. Чому ж король захотів його вбити? Що могло статися між ними обома?

Захлопнувши за собою ледь чутно важкі дубові двері, я вийшла на двір. Оглядаюся по темній вулиці. Нікого немає. Зараз ніч, і все місто спить. Я заздрила тим людям, які в такий час, ще солодко сплять в своїх ліжечках, і милуються своїми снами. В той час, як я вбиваю майже кожної ночі, виконуючи місії, які потрібно зробити безпомилково до настання ранішнього світанку. В жодному випадку не можна було промахнутися. Якщо ж промахнуся, що ж, наслідки настануть неодмінно. Корона не пробачає жалюгідних невдач.

Спершись об холодну кам'яну стіну будинку, я шумом важко видихаю, від чого в повітрі утворюється маленьке хмарка білого диму. Хоч зараз осінь, по відчуттях, що зима уже прийшла. Де-не-де з'явилася біла імла, яка покрила фасади будинків і тротуарів. Тілом пробіглися мурашки від несподіваного холодного вітру. Хоча я одяглася, як я думала тепло, утеплені штани й накинувши на себе чорну шкіряну куртку, а поверх неї темний плащ з капюшоном, але вони не сильно то й допомагали. Сидіти на одному місці було холодно.

Щоб якось скоротити час в очікуванні, і відтіснити спогади про недавня вбивство, я задираю голову вверх, і дивлюся на самотній яскравий місяць. Сьогоднішня ніч була беззоряна.

Я здригнулася, коли несподівано мене привернув звук шурхотіння чогось зверху. Я миттю подивилася туди.

Мій погляд впав на високе дерево, де з самого верху на гілці сидів сокіл. Білий сокіл. Мене здивував його розмір. Він був доволі великих розмірів.

Зрозумівши, що це всього на всього якийсь птах, я відчула глибоке полегшення.

– Ти мене налякав, – пошепки відказала я.

Сокіл продовжував сидіти непорушно, а гілка досі легенько похитувалася під його вагою.

Я рідко зустрічала тварин в Табелі, так як через велике скупчення людей у місті тварини були витіснені зі свого природного середовища. Поміж провулків, я часто бачила щурів, або бродячих псів чи котів, які шастали по вулицях. Але бачити тут здоровенного білого сокола було доволі дивна річ. Ніколи не думала, що вони тут могли водитися. Я знала, що в Королівстві Афідії водяться такі великі птахи, але щоб такі.

Я відвернула від нього погляд. Але мурашки пройшлися по шкірі. Мене огорнуло тривожне відчуття, нібито цей білий сокіл за мною пильно спостерігає.

Вдихнувши і вибухнувша я заставила себе заспокоїтися. Це ж просто напросто птах, Кіра. А причина в моєму неспокої була недосипання, так як я вже досить тривалий час не висипалася, як слід, і від того мені почали привиджуватися всякі нісенітниці.

Як тільки прийшла думка про сон, як мені миттєво захотілося заспати прямо на холодній підлозі, і не думати ні про що інше.

Час від часу позираю на свій годинник, і озираючись по сторонах з думкою, яка крутиться в мої голові.

«Ну де ж ти, Волтоне? Скільки часу я буду відморожувати свою дупу?»

Але, як тільки я встигаю про це подумати, як в цей самий момент я почула тихі звуки, які з кожною секундою ставали все гучнішими. А тоді з темного провулку виїхала темний силует карети, яку віз кінь. Вона зупинилися прямо біля того місця в кількох метрів, де сиділа я.

Карета була оздоблена доволі скромно, ніякого пафосу. Звичайнісінька, проста невеличка карета, якою мене часто забирали після виконання завдання.

Тишина повисла на деякий час. Ніхто не виходив, і ніхто нічого не говорив. Піднявшись я почала спускатися сходами, і направила свій погляд на дерево. Але на моє здивування на

вершині дерева більше не було того білого сокола. Лише гілка, яка не помітно колихалася. Я навіть не почула, як він полетів.

Я обернулася й продовжувала йти недовірливо зиркаючи в сторону вершника. Це був той самий чоловік, який забирав мене кожного разу, але маска ворона на ньому не давала сказати хто саме це був. Я багатьох не знала людей, які працювали в Тіні. Але скажу направду мені було байдуже до них. Мені видавали гроші за це, і це було єдиним чим я цікавилася.

Не встигла я дійти до карети, як з того самого провулку, де кілька хвилин тому виїхала моя карета, донісся тихий гуркіт, а за кілька секунд по напівтемній вулиці звідтам виїхала інша карета, яка стрімко наближалася в нашу сторону.

Я заклякла на місці, як тільки побачила її.

«Зазвичай за мною приїжджала тільки одна карета, забираючи мені після чергової місії. Чого це раптом приїхало аж дві?»

Друга карета зупинилася навпроти першої.

Стоячи в ступорі, я не знала чого мені зараз потрібно очікувати. Я стурбовано кидала погляд то на одну, то на іншу карету.

В один момент дверцята з першої карети відкрилися, і звідти я змогла розгледіти темну фігуру, яка сиділа всередині.

- Чого ти там застигла, Ґрейвун? Піднімайся, – відстороненим голосом пробурмотів, Френк Волтон.

Не зронивши, ані пари з вуст, залізаю всередину з беземоційним виразом обличчя, закривши за собою двері та сідаю.

А в цю саму мить, коли я підіймалася всередину, Френк пошепки щось невиразно перемовлявся з вершником у воронячій масці, а той в свою чергу, так само пошепки сказав до візника сусідньої карети. Це відбулося в той момент, коли я заходила, тож я не встигла почути жодного слова про, що конкретне вони говорили.

Я чекала, коли ми поїдемо, але ми не зрушували з місця, наче когось чи чогось чекаючи. Я не сміла питати чому.

Я була занадто змучиною, щоб дослухатися до їхніх перешіптувань, я просто хотіла поспати після цієї важкої ночі. Я лишень обвела поглядом карету, яка була навпроти нашої. Вона була більша, і більш вишікуваніша, ніж наша. З вигляду вона була дорогою, оздоблена з темного дерева з красиво медово-золотистими візерунками.

Місячне світло падало всередину, де я могла помітити дві фігури. Одна чоловіча, друга жіноча. Через погане освітлення було не зрозуміло хто саме це був. Чоловік сидів в розслабленій позі, а його обличчя приховувалося в темноті. Але я змогла чуть ліпше роздивитися жінку. Але це скоріше була молода дівчина. Її голова була опущена. Одягнена була в бежеве-молочне плаття. Але чи то через відстань, воно видалося мені брудним і подертим. Її довге темне волосся закривало її обличчя, і я не могла добре роздивитися, які

саме емоції відображалися на ньому. Лише мельком помічаю, що вона непомітно, але ледь тряслася. Вона, наче відчула мій погляд на собі й трохи похилила голову назад, сховавшись в мороці.

Її присутність геть не вписувалася в це місце, де знаходилися вбивці.

Але якщо вона з ними мені в жодному разі нема чого пхати свого носа, туди куди не слід. Наступна репліка підтвердила мою здогадку.

– Вони вас чекають, їдьте, – сказав Френк, але на цей раз вже голосніше.

Сусідній вершник лише коротко кивнув у відповідь, і за мить зрушив з місця, зникнувши серед глухої ночі за найближчим провулком. Але саме в цей момент, коли вони виїжджали, я побачила на коротку мить лице незнайомця. Але точніше його очі. Це тривало буквально долю секунди, але мені здалося, нібито його очі зблиснули в місячному світлі.

Ні. Я похитала головою. Я вже починаю, щось собі вигадувати. Мені просто потрібен сон, щоб вгамувати свої надреальні фантазії.

Не говорячи більше нічого ми поїхали з місця, прямуючи до нашого укриття. Я занадто змучена, всіма цими подіями за весь день, щоб проаналізувати цю химерну ситуацію.

За горизонтом показалося ранкове сонце, яке починало підніматися все вище й вище. Перші маленькі промені сонця неспішно падали на ще заспане місто, яке вот-вот почне прокидатися.

Кидаю ледь помітний погляд на Френка. Коричневі штани, і порвана сірувата куртка, на якій було видно ледь помітні бризки крові. Френк дивився перед собою, і читав газету, а на обличчі читався кам'яний вираз обличчя, який я так часто бачила. По напруженній поставі навіть в темноті розумію, що в нього, як і в мене ніч видалась зовсім не спокійною. Він зморений так само, як я. Цікаво кого доручив вбити Урсус Френку? Але запитуватися не стану. Раптом його обличчя скривилося нотками неприхованої зневаги.

– Що таке? – сухо запитати я, без усякої зацікавленості. У відповідь отримала зневажливий погляд. Але я не відвела, і витримала його роздратований погляд.

– Нічого такого, що могло стати ще гіршим, – невдоволено пробурмотів той, знову втупившись в газету. – Повстанці ширять чергові дурні чутки, що юканійці хочуть здійснити революцію.

Нічого нового, подумала я. Повстанці весь час про це говорять, але нічого з того не відбувалося, тому що це – неможливо. Всі в Онірії знали, що всі юканійці вже давно загинули.

Френк, як і я не вірили в ці чутки. Гадаю повстанцям було вигідно розпускати неправдиві слухи, щоб навести на людей жах, який в наш час і так було предостатньо.

Решту дорогу ми їдемо в цілковитій тиші. Френк відклав газету, і задимлено дивився у вікно. Через півгодини, ми вже приїхали на знайому мені вулицю, де знаходилося наше сховище. З вікна вигулькнула трьох поверхова кам’яна будівля, поміж інших похожих будинків. Карета зупинилася.

Мене завжди відлякував цей жахливий, потріпаний будинок, так само, як і цей кримінальний

район куди ми приїхали. В моїй пам'яті у ньому не було нічого хорошого. Кам'яні стіни з коричневої цегли вже давно обсипалися, а вікна за якими неможливо нічого було глянути були затемнені, щоб знадвору не було видно, що діється всередині.

Вийшовши з карети ми з Френком направилися до вхідних дверей. Відчинивши їх, як в ніс одразу вдарило важке повітря, в якому панував запах тортур, знущань та смерті. Місце – з якого звідки не поверталися. Зазвичай ми приносили сюди людей, які підозрювалися в повстанських діях проти короля, або тих, хто на думку короля провокував слухи про юканійців.

Минувши невелику прихожу, а за тим проходячи по тісному коридору з сіро-бетонних стін та підлоги й пройшовши ще трохи, як коридор розходився на дві різні сторони. Я пішла ліворуч, там, де знаходилася моя кімната, в дальньому кінці коридору. В протилежний бік пішов Френк. Не промовивши ні слова, ми розійшлися по різних сторонах.

Увійшовши в свою кімнату, я зачинила зі скрипом двері. Моя кімната була скромною. Невеличка шафа, столик з дзеркалом, одне малесеньке ліжко, а над ним маленьке віконце, через, яке я любила милуватися зорями, коли наставала ніч.

Не задумуючись падаю на ліжко. Тільки зараз, коли я лягла, розумію, що я дуже втомилася. Як я довго чекала цей момент, щоб відпочити.

Крізь порвану фіранку в моє вікно потрапили перші сонячні промені. Але перш ніж заснути, мені пригадалася ця дивна сцена, яка сьогодні сталася. Ця дівчина в кареті.

Вона була налякана чи мені це просто здалося?

І очі чоловіка, які неприродньо засвітилися. Чи це була просто гра світла?

Не встигаю над цим добре замислитися, як темрява обіймає мене, неначе запрошуючи мене до себе, і я з радістю провалююся в її міцні обійми.

І я цьому рада.